ஞானபோதினி.

புத்தகம் III. } 1900௵ மார்ச்சு௴ 20௳. {நெ. 8.

நக்கீரனார்
தெய்வப் புலமைமாட்சி.

"நன்றே ஞன்கி னென்றுகைம் மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினு
மொளிபெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெஞ்சே."

முகவுரை.

செழுந்தமி ழென்னுங் கொழுந்தமிழ்க் குழவியை
மன்றினுட் குனிக்குங் கொன்றையஞ் சடையோன்
மறுமுனி தவத்திற் குறுமுனிக் கருள
வாங்கவ னினிதெழுந் தேற்றுப் பாங்குறக்
குறங்கினி லிரீஇ வெரிந்புறந் தைவந்
தியல்வகை யென்னும் பயில்பா லூட்டிச்
சின்னாள் வளர்த்த பின்னர் மன்னிய
வெள்ளியம் பலத்துட் டுள்ளிய பெருமான்
பீடுற வமர்ந்த கூடன்மா நகரின்
மெய்பெற விருந்த தெய்வப் புலமைப்
பெருமதிப் புலவோர்க் கருமையி னுதவ, வவரு
முளந்துளும் புவகையி னலம்பெற வேற்று
நூற்பொரு ளென்னுஞ் சீர்க்கலன் செறித்து
நூலெனு மாடையும் வாலணாக் கொளீஇச்
சொற்சுவை பொருட்சுவை கனிந்த பற்ப
னல்லுணா நாடொறும் பல்வே றூட்டிச்
சங்க மென்னும் பொங்குபூந் தடத்தினு
மாலவா யென்னுங் கோலமார் காவினும்
வடமொழி யென்னு மடங்கெழு தோழியொடு
முடம்படுத் தொருங்கு விடுப்பக் குடம்புனா

கொங்கைப் பொறை செழு கொழுந்தமிழ் மங்கை
யானா வேட்கையி னாடி மேனாட்
கீர னாவிற் சீரிதி னமர்ந்தனள்
கவின்செழு திருமக ணறும்பொதி யவிழ்க்குங்
கொழுந்தா மரையின் மேவி
யெழுந்தினி திருந்த வியல்பினா லெனவே.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பு மொருங்கு வாய்ப்பப் பெற்றுக் கடைச்சங்கத்துத் தலைமைப் புலமைத்திற மேற்கொண்டு பொலிந்த ஆசிரியர் நக்கீரனார் பெருமை யொருநாவுடைய வொருவரா லெடுத்தொரு துறைப்படுத்துரைக்கப்படும் நீரதன்று. ஆயினும், பிற்காலத்தாரிற் சிலர் இவ்வாசிரிய ருரைவழக்கொடு முரணியவ் வுரையிற் குற்றங்காண்டலும், அங்ஙனங் குற்றங்கண்டார்க்குத் துணை நின்று அவருரை நிறுத்துநற்பொருட்டு ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத்திறத்தை யிழித்துக்கூறியங்ஙனங் கூறுதலாற் கழுவாயின் றிக் கருநெறி நரகிற் கிடந்துழலுதற் கேதுவாகிய பெரியதோர் அபசாரம் புரிந்து வருதலும் பல்கித் தாங்கெடுதலல்லாமலுந் தம்மைச்சார்ந்த அறிவின் மாந்தர்க்கு மங்ஙனஞ் செய்யக்கற்பித்து ஆரவாரஞ் செய்தலின், அச்செருக்குரையாளர் மறுக்க மொழிய வும் நல்லறிவாளர் நயப்பது வேண்டியும் ஆசிரியர் நக்கிரனார் வரலாறும், அவர் தெய்வப்புலவரென்பதும், அவரருளிச்செய்த நூல் வரலாறும், களவியலுரையிவர் கண்டதன்றென்பா ருரைக்குமாறும், அங்ஙனங் கூறுவாருரை பொருந்தா தென்பதும், பிற்காலத்தா ரிவருரையிலிலக்கண வழுவாராய்ந்தவாறும், அவ்வா ராய்ச்சி பயனில் புல்லுரையேயா மென்பதும் பிறவுந்தந்து காட்டி முடித்தலை நுதலி யெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட திவ்வுரை யென்பது.

நக்கீரனார் வரலாறு.

இவர் ஆண்டாண்டு ‘மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனார்’ என்று கூறப்படுதலானும், பொருளதிகார வுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இவரைப் ‘புலவுத்துறந்த பொய்யா நோன்பினர்’ என்றெழுதலானும் இவர் சைவவேளாளரிற் கணக்கர் வகுப்பிற் பிறந்தவரென்பது பெறப்படும். இனியிவரைச் ‘சங்கறுப்ப தெங்கள் குலம்’ எனுஞ்செய்யுளை பற்றி யக்குலத்தினரென்

பாரு முளர்; இவ்வரலாறு ஆன்றோர் நூலுரைகளிற் காணப் படாமையானும் இதனை நிறுத்தும் வேறு பிரமாணங்கள் வேறொருவாற்றுற் பெறப்படாமையானும், தொல்லாசிரியர் மெய்யுரையொடு மாறுபடுதலானும் அங்ஙனங் கூறுவாருரை வறிதாமென்றொழிக. இவர் பிறந்தவூர் மதுரைமா நகரேயாம். இவர் இளம்பிராயத்தில் யாங்ஙன மொழுகினரென்பதும், இவரது விசேடவுரிமைக்குணங்களும், இவர் எக்காலத்து எவ்வரசன் அரசாண்டபோது சங்கமேறியிருந்து தமிழிராய்ந்தா ரென்பதும் பிறவும் ஒருதலையாகத் துணிந்துரைக்கு மெய்ந்நூற் பொருள் காணாமையான் அவையினிது விளங்கா. இனியிவர் சங்கமேறியிருந்து தமிழாராய்ந்த ஞான்று இவரைக்குறித் தெழுந்த வரலாறும் ஓரோர் நூலில் ஓரொருவாறாய் ஒன்றேடொன்று மலைவுபட நிகழ்த்தப்படுதலினதுவு மொரு நெறிப்படாதாயிற்று. அதுவும் அவ்வந்நூலிற் கிடந்தவாறே யீண்டெடுத்துக் காட்டுதும்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

வங்கிய சூடாமணி யெனனும் சண்பகமாறன் மதுரையிற் செங்கோலோச்சி வருநாளில் ஒரு முறை மரங்களும் புதல்களுங் கொடிகளுங் குழைத்து அரும்பவும் தென்றற்காற்றுப் பொதிய மலைச் சாந்தத்தின் நறுமணத்தை அளவிக்கொண்டு மலர் முகைகளின் முழுநெறி யவிழ்த்து வண்டினம் யாழினுந்தீவியவாக ஒலிப்ப மெல்லிதின் வீசவும் இளவேனிற் காலம் வந்தது. அக்காலத்து ஒரு நாள், சண்பகமாறன் தன் மனைவியோடு ரிளமரக்காவிற் புகுந்து ஆண்டுள்ள செய்குன்றின் மேல் வேறு இருந்தான். இருப்ப, மெல்லிதின் வீசுந்தென்றற்காற்றுப் பண்டு போற்கமழாது வேறொரு தன்மைப்படக்கமழ்ந்தது. கமழ்தலுஞ் சிந்திப்பான், "என்னை! இம்மணம் இளமரக்காவின் வாயவிழ்ந்த மலர்களின் மணமன்று, காற்றுக்கு இயற்கையில் மணமில்லாமையின் அதற்குரியது மன்று, இருந்த வாற்றான் ஈதொரு வேறு தன்மைத்தான மணம்" என்றிவ்வா றெல்லா மெண்ணித் திரும்பித்தன் மனைவியை நோக்கினான். நோக்கினாற்கு வாய்ப்புடைத் தாயிற்றோர் கூந்தன்மணமாயிருந்தது. அம் மணம் தன் மனைவியின் கருநெறிக் குழலிலிருந்து மிகவினியதாகக் கமழ்ந்தது. பின்னர், 'இம்மணம்

இவள் கூந்தற் கியல்பினமைந்ததோ, அன்றிப்பூவும் நறுங்கூட்டும் இடப்படுதலிற் செயற்கையானமைந்ததோ, யான் கொண்ட இவ் வையுறவை யுணர்ந்து செய்யுள் செய்ய வல்லார்க்கு ஆயிரம் பொன்றருவேன்' என்று கோவில் புகுந்து அவன் தான் எண்ணியவாறே பொன் முடிந்த கிழியைக்கொணர்வித்துச் சங்கப்புலவர் முன் றூக்கினன். இதனைக்கண்ட சங்கப்புலவர் தம்மிற்றனித்தனி தேர்ந்து தாந்தாங்கண்டவாறே செய்யுள் செய்துரைப்ப் அவை யொன்றும் பொருளில வாதனேக்கிப் பெரிதும் எய்த்துக் கவலுறுவாராயினர். இஃதிவ்வாறிருப்ப, ஆதிசைவர் மரபிற் பிறந்து, இளம்பருவத்தே தன்றந்தைதாயொழியப்பிரமசரிய நிலைமேற்கொண்டொழுகும் தருமியென்னு மிளைஞன்தான் வதுவையயர்ந்து கொள்ளும் பெருவேட்கையால் ஆலவாயி லவிர்சடைக்கடவுள் திருமுன்போந்து குறையிரப்பான்: "எந்தையே! அடியேன் தந்தைதாயரைச் சிறுபருவத்தே யிழந்தேன்; இப்போது புது மணங்கூடும் வேட்கையேன்; ஐயனே! என்மனக்கவலை தீர்த்தருளுதற்கு இது பதம்; இல்லறத்தொடு படுதலின்றி யெளியேன் நின்றிருவடிக்கு அருச்சனை செயற்பாலனே, அல்லனே; நீ எல்லாமறிதி! பாண்டியன் மனக்கோள் உணர்ந்தடியே னுய்தற்பொருட்டு ஒருசெய்யுளியற்றித் தருக" என்றிவ்வாறெல்லா மிரந்து வேண்டுதலும், சிவபெருமானிரங்கிக் "கொங்கு தேர்வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி, காமஞ்செப் பாது கண்டது மொழிமோ, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற், செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி, னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே" எனுஞ்செய்யுளையியற்றி நல்க அதனைக்கொண்டுபோந்து சங்கப்புலவர் கையிற் கொடுப்ப, அவரும் அச்செய்யுட் சொல்வளமும் பொருள்வளமு மாய்ந்து பார்த்து 'நல்ல! நல்ல!' என்று மகிழ்ந்தார். மகிழ்ந்து பாண்டியன் முன்சென் றவருணாப்பப் பாண்டியனுஞ் செய்யுட்பொருள் தன் கருத்தோடியைதலிற் பெரிது உவந்து 'புலவரொடுஞ் சென்று தமிழ் கொணர்ந்த வேதியன் ஆயிரம்பொன்னும்பெறுக' வென்று கூறி நல்கினன். அவ்வாறு வேந்தன் நல்குதலும் அவைப் புறத்துத் தூக்கிய பொற்கிழியையறுக்கப்புகுந்த வேதியனை நக்கீரனார் விலக்கி யிச்செய்யுளிற் குற்றமுள தென்றார். என்றலும் வேதியன் மிக வருந்திக் கொணர்ந்த செய்யுளைச் சிவ பெருமான் திரு

ன

முன்வைத்து "ஐயனே! வறுமையாலடியேன் படுந்துயர் குறிக்கொள்ளேன், சின்னாளுஞ்சிற்றறிவு முடையபுலவர் பேரறிவும் பெருந் தன்மையு முடைய நின்செய்யுளிற் குற்றங் காண்பதே, அதுவன்றியும் நின்னை நன்கு மதிப்பாரு மிலராவரே, இவ்வாறு நிகழ்ந்த இவ்விளிவரவு நினக்குறுவதன்றி எனக்கொன்றுமில்லை" என்று மிகவிரங்கிக் கூறுதலும், சிவ பெருமான் ஒரு புலவன் போல வடிவுகொண்டு வெளிப்பட்டுச் சங்கத்தார் வைகும் அவைக் களத்தைச்சேர்ந்து அவரை நோக்கி 'நமது செய்யுட்கு வழுவேற்றினர் யார்?' என்றார். உடனே, நக்கீரனர் சிறிதும் அஞ்சாது 'நாமே அச்செய்யுட்கு வழுவுரைத்தாம்' என்றுரைப்பச் சிவபெருமான் 'வழு வென்னை?' என்று வினவினர். வினதலும், 'அதிற் சொல் வழுவின்று, மற்றுப்பொருள் வழுவுளதாம், என்னை? குழல் நறிதென்றல் கொழுவிய மலர்மணம் பெற்றுழியன்றிக் குழல்தானே யியல்பாகக் கமழுந்தன்மைத் தன்றாம்; அன்றாக, 'அரிவைகூந்தலி னறியவுமுளவோ' என்று அதற்கு இயல்பிலேயே விரைகமழுந் தன்மையுண்டென உலக வழக்கொடு மாறுகொண்டுரைத்தலி னென்பது' என்று விடுத்தார். அற்றேல், * நங்கைப் பெண்டிர்க்குங் குழன்மணஞ் செயற்கைத்தோ வென்றிறைவன் வினதலும் அதுவு மவ்வாறே யென்றார். பின், வானர மகளிர்க்கும் அம் மணம் செயற்கைத்தோவென, அதுவு மன்னதேயென்றார். அதன்பின், நீர் வழிபட்டேத்தும் திருக்காளத்தியப்பர் பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங் கோதையார் ஈர்ங்குழலு மந்நீர்மையதோவென அதுவு மந்நீரதே யென்றார் நக்கீரனர். இச்சொற் கேட்டலும் புரிசடைப் பெருமான் எரிவிழித்திமைக்குந் தந்நுதல் விழிதிறப்ப, அதற்கு மஞ்சாராய் நக்கீரனர் பொய்விழி யிந்திரன் போல்நும் மெய்ம்முழுதும் விழியாயினுஞ் சிறிது மஞ்சேன், நும் பாடல்பொருட் குற்றமெய்தி வடுப்பட்டது தேற்றமே யென்றார். இதற்குண் மதிமுகிழ்ச் சடையோன் நுதல்விழிச் செந்தீ வீசிய வெப்பம் பொறுது பொற்றாமரைத் தடத்துள் விழுந்தார் நக்கீரனர். சிவபெருமானும் தம்வடிவங் கரந்து மறைந்தார்.

இனி, ஏனைச் சங்கப்புலவ ரெல்லாரும் மெய்விதிர் விதிர்த்து உள்ளமுடைந்து, அரசுபோகியகுடியும், விழுமிய நடுமணியிழந்த

---

* நங்கைப் பெண்டிரைப் பதுமினியென்றல் வடநூல்வழக்கு.

முத்துவடமும், அறிவின்மக்கள் கல்வியும், கொழுமதியில்லா வானும்போல், நக்கீரனாரை யிழக்கப் பெறுதலாற் பெரிதும் பொலிவிழந்து வருந்தி 'இறைவனொடு வாதுசெய்த பிழையாங்ஙனந் தீருமோ? உய்வதேது' என்று எண்ணிப் பின்னர் ஒருவாறு தேறுதலடைந்து சிவபெருமான் திருமுன்படைந்து 'அரக்கன்பொருப்பெடுத் தெய்திய விடலைப்போக்கிய இறைவனே; ஆலமுண்ட அண்ணலே! நல்லவுந் தீயவுமியற்றினார்க்கு நிரலேயின்பமுந் துன்பமுமீந்தவரை யுய்விக்கும்பேரருளினை, இங்ஙனம் ஒறுத்ததுசாலபுடையதாயினும், இப்போது அப்பிழையைப் பொறுத்தருள்க' என்றுபெரிதுங் குறையிரப்ப அருள்வள்ளலுவந்து பொற்றாமரைத் தடத்தருகிற் புலவர் குழாம் நடுவில் தோன்றி நின்று அருட்கண் நோக்குதலும் நக்கீரனார் பொறிபுலன் கரணங்களெல்லாந் தூயவாகி யொளிவிரிக்குந் திப்பிய வடிவத்துடன் அன்புருவாய்க் கரையேறி வந்து 'ஞானப்பூங்கோதையார் தெய்வக்கூந்தலுக்குக் குறைகூறிய பொல்லா நாவுரையைத் திருக்காளத்தியப்பரன்றி வேறியார் பொறுப்பார்' என்று ஆழவாராய்ந்து 'கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி' பாடியருளினார்; அப்போதே 'கோவப் பிரசாத'மும் 'பெருந்தேவபாணி'யும் 'திருவெழுகூற்றிருக்கை'யும் வேறுவேறியற்றிச் சிவபெருமான் திருவடிமேற் சாத்தி நாவுரை குழற, மயிர்சிலிர்ப்ப, உள்ளங்குழைந்து உச்சிக்கூப்பிய கையுடன் பன்முறை குடந்தம்பட்டுத் தொழுதங்கிருந்தார். பின்னர்ச் சிலநாட் சென்று ஆலவாயி லழனிறக்கடவுள் குறுமுனிவனை யழைத்து நககீரனார்க்கு இலக்கண வுபதேசஞ் செய்வித்தனரென்று மிக விரித்துக்கூறும். இனி,

சீகாளத்திப் புராணம்.

மதுரைமா நகரிற் பாண்டியன் செங்கோலோச்சு நாளில் நக்கீரனார் முதலிய சான்றோர் இறைவனாற் கொடுத்தருளப்பட்ட தெய்வப்பலகை தம்புலமை வரம்பறிந்து நிலையிட்டிடந்தர அதன் மீதேறி யிருந்து செழுந்தமிழ் ஆராய்ந்திருந்தார். இவ்வாறிருப்ப ஒருநாட் பாண்டியன் தன் பொன்மாடத்து மேனிலைமேல் தன் ஆருயிர்க் காதலியொடும் அமர்ந்தான். ஆயகாலையில் இளந்தென்றல் அவ்வணங்கின் குழன் மணத்தை அளைந்துகொண்டு வீசப் பாண்டியனும் இது நம்மனைவி குழன்மணமென்று துணிந்து பின்

ருன் சருதிய விதனை யமைத்துச்செய்யுள் இயற்றும் புலவர் ஆயிரம் பொன் கொள்பவென்று அவ்வாயிரம் பொன்னையு முடிந்த கிழியொன்றைச் சங்கமண்டபத்தின் முன் தூக்கினுன். இதனைக்கண்ட சங்கப்புலவ ரெல்லாருந் தாந்தாங்கண்டவாறே பொருளமைத்துப் பாண்டியனுக் குரைப்ப அவனுமவற்றை யெல்லாம் மறுத்துக் கூறினுன். பொற்கிழி யறுப்பவரின்றி யிருந்தது. இவ்வாறிருப்பப் பாண்டிநாட்டில் மாரிவறண்டு கடுங்கதிர் வெம்மைமிகுந்து உலகமெல்லாம் பொறுக்கலாற்ருத கொடியதொரு வற்கட காலம் வந்தது. உயிர்களெல்லாம் உய்வது காணுமற் பெருந்துயருழந்தனர். அப்போது ஆலவாயி லவிர்சடைக்கடவுளைப் பூசித்து அருச்சிக்குந் தலைமையுடைய தருமியென்னுமந்தணர் இனி நாம் உயிர் பிழைக்குமாறில்லை யாதலின் வளமலிந்த நாடுநோக்கிச் செல்லுதும் எனத்துணிந்து சிவபெருமான்றிரு முன்படைந்து 'பெரும! இவ்விடத்தில் இனியிருந்தாற் சாவேன், வேறுநாடு புகுந்து மழைவளஞ் சுரந்தபின் மீண்டு மிவ்விட மணைந்து நின்றிரு வடித்தொழும்பி யற்றுவேன்' என்று பிரிவதற் காற்ருது தொழுது அழுதார். 'அழுது அசங்குழையாதே, வழுதி தன்மனத்தடக்கிய பொரு டெரித்துச் செய்யுள் செய்வார்க்குத் தருதற் பொருட்டு ஆயிரம் பொன் முடிந்த கிழியொன்று தூக்கினுன், அதனை யிச்செய்யுளறைந்து பெறுக' என்றருளிக் "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னுஞ் செய்யுளை நல்கினுர் ஆலவாயமர்ந்த வண்ணலார். நல்கியதனை யேற்றுப் பாண்டியன் முன் போந்து அவன் செவியிலமிழ்து உகுத்தது போற் சொல்லலும், மற்றவனு மிதனைக்கொண்டுபோய்ச் சங்கப்புலவர்க்குச் சொல்லியவரை யுடம்படுகதுக வென்ருன். அந்தணரும் புலவர் முன்னவ்வாறே போந்திசைப்பப் புலவரெல்லாரு முவக்கும் வழி, ஆங்கவருள் நக்கீரனுர் 'இப்பாக்குற்ற முடைத்து' என்ருர். என்றலும் வேதியன் றுணுக்குற்றுக் கடவுளிடத்திதனைத் தெரிவிப்ப அவரும் புறம்போந்து புலவரை நோக்கி 'இதில் வழுவாராய்ந்தார் யார்?' என்று கேட்ப, நக்கீரனுர் 'நான்' என அவர் 'குற்றமியாது' எனக்குழலுக்குச் செயற்கை மணமன்றி யியற்கை மணமிலதாக, அதனை யுள்ளது போற் கூறுதலி னிஃதில்லது கூறலென்னுங் குற்றமா மென்ருர் நக்கீரனுர். இறைவனுர் 'அரம்பை

யர்குழலுஞ் செயற்கை மணத்ததோ' என, 'அதுவு மத்தகை யதே' என்றார் நக்கீரனார். பின் இறைவனார், 'இறைவிகூந்த லெத் தன்மைத்து' என, 'அதுவுமத்தன்மைத்தே' என்றார் நக்கீரனார். உடனே இறைவன் நுதல்விழிதிறப்ப, 'யான் வடிவெலாங் கண்காட்டினு மஞ்சேன், அச்செய்யுளிற் குற்றங் குற்றமே' யென்றார் நக்கீரனார். பின்னர்ச் சிவபெருமான் 'எம்மொரு பூரணி இமயம் பயந்த வுமை கூந்தலுக்குங் குறை சொல லத்துணிந்தமையால், 'அறிவிலாய்! நீ குட்டநோய் கொண்டு வைய மெங்கும் அலைக' என, நக்கீரனார் உடனடுங்கிக் 'கருணையங் கடலே! புழுத்தலை நாயினேன் கூறிய அறியாப் பொய்யுரை பொறுத்தருளல் வேண்டும்' என்றுபலகா லிறைஞ்சி நாத்தழுத ழுப்பவாழ்த்தினார். இவரது வழிபாட்டிற் கிரங்கி அத்தனார் 'இத் தொழுநோய் கயிலை காணிற்றீரும்' என்று மறைந்தார். பாண்டியன் முதலானோரும் இறைவன் றிருவிளையாடலை நினைந்து வியந்தார். தருமியென்னுமந்தணர் பொற்கிழிபெற்றுவாழ்ந்தார். நாடுவறப்பு நீங்கி வளஞ்சுரந்தது. இதன்பின் நக்கீனார்க்குத் தொழுநோய்முறு கிவிரல் நிரை யழுகி விழுதன் முதலியன முறை முறை முதிர்ந்து பெருந்துயர் மிக்கது. நக்கீரனாரு மிதனைக் கயிலைகண்டு தீர்த்துக் கோடுமென்று ஊக்கிச்சங்கப் புலவர் மிகவருந்த அரிதிற் பிரிந்து புறம்போந்து பல நாடு, நகர், காடு, மலை, மரு நிலங்கடந்து காசி, திருக்கேதாரம் முதலிய வடநாட்டுச் சிவதலங்களைத் தரிசித்து, இமயமலைக்குச் செல்லும் வழியிற் செல்வார் கைகால் குறைந்து வெள்ளென்பு தோன்ற மிகவரிதிற் பெயர்ந்து தாம்போம் வழி யில் ஒரு பெரிய தடமொன்று கண்டார். அக்குளக்கரை ஒருபெ ரிய ஆலமரம் நிற்ப அதனையடைந்து மனம் விரும்பிச் சிறிதிளைப் பாறினார். அங்ஙனமிருப் புழி, அம்மரக்கோட்டில் ஓரிலை யுதிர்ந்து ஒரு பாதி கரையிலும் பிறிதொரு பாதி நீரிலும்பட விழுந் தது, விழக் கரையில் விழுந்த பகுதி யொரு மீனும் குருகாயும் நீரில் விழுந்த பகுதியதற்கிரையாம் மீனும் வடிவங் கொண் டொன்றை யொன்றீர்த்தன.

நாகப்பட்டினம் - வேதாசலம் பிள்ளை.

விக்கிரமோர்வசி நாடகம்.

பிரஸ்தாவனை.

நாந்தி.

புவனமெலாம் வியாபித்த புருடனென மறையோராற் புகலு கிற்பா
னெவர்தமக்குமுரிமையிலா வீசனெனும் பெயருரித்தா வேற்றுக்கொள்வான்
றவநனிவீட் டாசைகொடு பிராணாதி யொடுக்கியறி தன்மை யாள
னெவனவனே மெய்ப்பத்தி யோகத்தா லெளியசிவ னெம்மைக் காக்க. (க)

சூத்திரதாரன் :—(நேபத்தியத்தை நோக்கி) மாரிஷ! இவ்விடம் வருதி.

நடன் பிரவேசித்தல்.

நடன் :—பாவ! இதோ வந்தனென்.

சூத்திரதாரன் :—மாரிஷ! பன்முறை யிச்சபையோராற் பழைய மகாகவிகளுடைய நாடகங்க ளபிநயித்துப் பார்க்கப்பட்டன. ஆதலினிப்பொழுது யான் நூதனமான "விக்கிரமோர்வசீயம்" என்னும் நாடகத்தை யபிநயிப்பதாயிருக்கின்றேன். நமது நடர்களையெல்லா மவரவர்கள் பாத்திரங்களி லாயத்தமா யிருக்கும்படி செய்வாயாக.

நடன் :—அங்ஙனமே. [நிட்கிரமித்தல்.

சூத்திரதாரன் :—இப்பொழுது கனம்பொருந்திய சபையோர்களைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். (பாடுதல்)

நண்பரொன் றுரைதரு ஞயத்தி னுயினற்
பண்புறும் புருடனின் பக்க லென்றுமே
யண்மிய கவுரவத் தாயி னன்பொடுங்
கண்ணுவீர் காளிதா சகவி நூலரோ. (உ)

(ஆகாயத்தைநோக்கி) என்னை? யான் சபையோர்களிடத்து விஞ்ஞாபனஞ்செய்து கொள்ளும்பொழுது பீடிக்கப்பட்ட குரரீ பட்சிகளின் தொனிபோல அந்தரத்தி லொருவித சப்தங் கேட்கின்றதே! (சிறிது ஆலோசித்து) நன்று. அறிந்தேன் (பாடுதல்)

அரிநாம முனிவன்ற * னூருவினிற் றோன்றியபமா வணங்கு தானு
மிருநிதியின் கிழவ†னவை யின்பமுற நடனஞ்செய் தேகு மெல்லை [த்
திருதர்தாஞ் சிறைசெய்த தன்மையினால் வருத்தமெய்தி நிகரின் மற்றை
தருமாத ரபயமென விரங்கிமிகக் கூறுவதிச் சத்த மாமால். (ங)

பிரஸ்தாவனை முற்றிற்று. [நிட்கிரமித்தல்.

---

* நாராயணருஷி. † குபேரன்.

முதலங்கம்.

இடம் :—ஏமகூட பர்வதச் சாரல்.

காலம் :—காலை.

பாத்திரங்கள் :—அரம்பை, சகசந்யை, மேநகை முதலியதேவமாதர்.

எல்லோரும் :—காப்பாற்ற வேண்டும்! காப்பாற்ற வேண்டும்!! தேவர்களிடத் தன்புபூண்டு ஆகாயத்திலேகுந் திறமை யுள்ளவன் யாவனேயாயினும் எங்களைக் காக்கவேண்டும்.

புநூரவன் இரதாநடனுய்ச் சாரதியுடன் பிரவேசித்தல்.

அரசன் :—வருத்தப்படவேண்டாம்! வருத்தப்படவேண்டாம்!! சந்திபண்ணித் திரும்பும்படியான யான்யாவரினின்று முங்களைக் காக்கவேண்டும்?

அரம்பை :—அரக்கரது கர்வத்தினின்றும்.

அரசன் :—அவர்கர்வத்தான் உங்களுக்கு நேர்ந்த அபராத மென்னையோ?

அரம்பை :—மகாராஜ! செவிசாத்தல்வேண்டும். அகோர தவம்புரிவோரிடத்துச் சங்கையுறு மிந்திரனுக்கு அழகிய துணைக்கருவியா யிருப்பவளும், தனது ரூபத்தினல் மற்றையமாதரை யரூபியாக்குபவளும், தேவலோகத்துக்கு அலங்காரமானவளும், எங்கள் பிரியசகியுமாகிய ஊர்வசியென்பாள் குபேரன் சபையில் நடனஞ்செய்து திரும்பும் சமயத்து இரணிய புரவாசியான கேசி யென்னும் அரக்கனுற் சித்திரலேகையாகிய அவள் தோழியுடனுஞ் சிறைசெய்யப்பட்டாள்.

அரசன்.—நன்று. அத்துஷ்டன் எத்திசைநோக்கிச் சென்முன்? அறிவீர்களா?

சகசந்யை:-- வடகீழ்த்திசை நோக்கி.

அரசன்:—ஆயின்றுக்கத்தை விடுங்கள். உங்கள் சகியைத் திருப்பிக்கொண்டுவரத்தகுந்த யத்தனஞ்செய்கின்றேன்.

எல்லோரும்.—சந்திரன் பேரனுன தமக்கு இதுதான் அழகு.

அரசன்.—எவ்விடத்திலென்னை யெதிர்பார்க்கின்றீர்கள்?

அரம்பை.—இந்த ஏமகூட சிகரத்தில்.

அரசன்.—(சாரதியைநோக்கி) கிழக்குத்திசையிற் றேரைத்திருப்புவாய்.

சாரதி.—அப்படியே. (அவ்வணமே திருப்புதல்)

அரசன்—நன்று. இவ்விரதவேகத்தினல் முன்னர்ப்போகுங் கருடனையும் பிடிக்கலாமெனி னிவ்விந்திரன் பகையைப்பிடிப்பது மோர் அருமையோ? (பாடுதல்)

தேரியலும் வேகத்தாற் றிருணமென மேகங்கள்
சீரழிந்து பறக்கின்ற திண்பரிசள் சிரத்தமைந்த
வேருறுவெண் சாமரங்க ளிம்மியுமே யசைகிலவாற்
றேரின்முக டுறுங்கொடிக டிரும்பியொரு பாற்சாய்ந்த. (௪)

[அரசன் நிட்கிரமித்தல்.

அரம்பை.—யாம் அரசனிடங் குறித்தவிடஞ் சேர்வோம்.

எல்லோரும்.—அப்படியே. [ஏமகூடமலைச்சிகரத்தேறுதல்]

அரம்பை.—அவ்வரசர் நம் வருத்தத்தை யொழிப்பாரோ என்னவோ?

மேநகை.—அதற்குச் சந்தேகமு முண்டோ? நம்மசேந்திரரே யுத்தகாலங் களில் எல்லா உலக பாலர்களுமிருப்ப விவரையே சேனுபதியாய் நியமிக்கின்றபோது இவர்பராக்கிரமத்திற்குக் கேட்பானேன்?

சகசந்யை.—(சிறிதுதூரத்திற்பார்த்து) சகிகாள்! மனவருத்தத்தை யொழியுங்கள். அதோ நம் அரசனது சோமதத்த மென்னு மிரதம் குதிக்கும் மான்கொடியோடு காணப்படுகின்றது. காரியசித்தியின்றி யவர் திரும்பவேமாட்டார்.

(எல்லோருஞ் சிறிதுதூரத்திற்பார்த்தல்)

அதிவேகமான தேரோடு அரசன் பயத்தால் மூர்ச்சித்துச்
சித்திரலேகையின் மடிமீது சாய்ந்த
ஊர்வசியுடன் பிரவேசித்தல்.

சித்திரலேகை.—வருத்தப்படவேண்டாமம்மா!

அரசன்.—ஏ! பயத்தால் மூர்ச்சையான பாவாய்! (பாடுதல்)
மிகவாகப் பயங்கொண்டு மூர்ச்சையுற்ற வெழிலாரு மின்ன னாளே!
மகவான்றன் மகிமையொரு மூவுலகுங் காத்தளிக்கு மாண்ப தன்றே
யிகலாருந் தானவரா னேர்ந்தபய நீங்கியதா லிரவி தோன்ற
விகசிக்குங் கமலநிகர் நின்விழியை மலரத்துதிபென் விமல மாதே. (ரு)

சித்திரலேகை.—அந்தோ! உயிர்ப்பினுற் பிராணனுளதெனத் தெளியலாமேயொழிய வேறு குறிகளைக் காணேனே. இன்னும் மூர்ச்சைதெளியவில்லையே! என்செய்வது?

அரசன்.—மங்காய்! இம்மாது மிகவும் நடுக்க முற்றிருக்கின்முள். (பாடுதல்
தனத்தினின் மீதுறை சந்தந் தீர்ந்திட
(லனத்தினின் சாயலா) ளலரின் பந்தமென்
மனத்தினின் றுளக்கமு மாறிற் றின்றினு
மெனப்புலப் படுத்துமா (லினிய பாவையே!). (சு)

(ஊர்வசி சிறிது கால்சையசைத்தல்.)

சித்திரலேகை.—மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள்; நீ தேவநங்கையல்லையோ அவர்கட்குரிய தைரிய முனக்கில்லையே !

(ஊர்வசிவிழித்தல்.)

அரசன்.—மாதே ! உனதுசகி சிறிது மூர்ச்சைதெளிகின்றாள் உற்று நோக்குவாய். (பாடுதல்)

இருள்சீத்து விளங்குமதி யெனத்தூமஞ் சிறிதுமிலா
திரவிடையி லொளிர்தீப மெனக்கரைக ளிடிந்துவிழ
வரைமாத்தி ரையிற்றெளியு மலைபாருங் கங்கையைப்போ
லுரைசாலும் பொற்புடைய வூர்வசியுந் தெளிந்தனளே. (எ)

சித்திரலேகை.—பிரியசகி ! பயத்தையொழித்தி. உனக்கிடையூறு செய்த பாபிகள் தொலைக்கப்பட்டார்கள்.

ஊர்வசி.—மகிமையுடைய இந்திரனாற்றானோ ?

சித்திரலேகை.—மகேந்திரனாலன்று. அவனுக்குச் சரியான மகிமைதங்கிய மகாபுருடனாகிய புரூரவச்சக்கிரவர்த்தியால்.

ஊர்வசி.—(அரசனையுற்று நோக்கித்தனக்குள்) அசுரராலெனக்கு உபகாரமன்றோ செய்யப்பட்டது.

அரசன்.—(மூச்சைதெளிந்த ஊர்வசியைநோக்கித்தனக்குள்) நாராயணருஷியை வசீகரிக்கச்சென்ற தெய்வமாதர்கள் அவர் ஊருவினின்றுற்பவித்தவிவளைக்கண்டு நாணுற்றுச்சென்றது மிகவும் சரியே. மற்றும் இவள் தபஸ்வியினுடைய சிருஷ்டியாக இருக்கத் தக்கவளல்லள். ஏனெனின், (பாடுதல்.)

அலைவிக்கும் விடயத்தி னின்று நீங்கி
யருமறைக ளுணர்ந்துமதி மந்த மாய
மலையென்ன முதியமுனி படைப்பா னல்லன்
வனிதைமுகந் தனக்குநிக ரென்ன வோதுங்
கலைமதியோ சிங்கார ரசமொன் றோர்ந்த
காமன்கொன் மகிழ்ச்சிவிளை வசந்தன் கொல்லோ
வலைகடலிற் பிறவாத வமுத மன்ன
எழுகுருவைச் செய்தவனை யறிகி லேமால். (அ)

ஊர்வசி.—சகி ! நமது சகிவர்க்க மெப்படியிருக்கின்றதோ ?

சித்திரலேகை.—அது நம்மையளித்த மகாராசாவினாற்றான் தெரியவரும்.

அரசன்.—(ஊர்வசியைநோக்கி) அதோபார் ! உன் சகிமார்கள் மிகவுந்துக்கத்துடன் தோன்றுகின்றார்கள். (பாடுதல்)

இணங்குறித்துத் தற்செயலாய் நினைப்பார்த்த நலமுடையோர் காணு ராயிற்
கணங்குழையே ! மனவருத்த மெய்துவரென் றுரைத்திடினே காதலென்று
மிணங்கியநற் சகிமாதர் நின்னைக்கா ணுதுமன மிரங்கிச் சால
வணங்குறுவ ரெனச்சொலலு மிறும்பூதோ வாய்ந்தறியா யணங்க னுளே.()

ஊர்வசி.—(தனக்குள்) இவரது வசனம் இவர் நற்குலத் தவரென்று தெரிவிக்கின்றதே ! நன்று ! சந்திரனிடத்தில் அமிர்தமிருக்கிற தென்பது மோராச்சரியமோ ? (வெளியாய்) ஆதலாற்றான் என்மன மவர்களைக் காணவேண்டி ஆதரமுறுகின்றது.

அரசன்.—(கையாற்சுட்டி) மெல்லியலே ! எமகூடத்தினின்று—(பாடுதல்)

கரும்பாம்பு விழுங்கியுமிழ் கான்மதியின் விளங்குன்முகம்
விரும்பிநின்ற னேசரெலா மிகக்காண்பர் பாரணங்கே. (கo)

(ஊர்வசி பிரியத்தோடு அரசனைப்பார்த்தல்.)

சித்திரலேகை.—சகீ ! எங்குப்பார்க்கின்றாய் ?

ஊர்வசி.—சமமான சுகதுக்கத்தையுடைய விச்சனத்தை.

சித்திரலேகை.—(நகைத்துக்கொண்டு) யாரை ?

ஊர்வசி.—சகிமார்களை.

அரம்பை.—(களிப்புடன்) சகிகாள் ! இப்பொழுது நம்மரசர் சித்திரலேகையுடனும் நமது பிரியசகியான ஊர்வசியுடனும் விசாகநட்சத்திரங்களுடனும் கூடிய திங்களென்ன வருகின்றார்.

மேநகை.—(உற்றுநோக்கி) மகாராசர் ஊறில்லாமலும், நமதுசகி சித்திரலேகையுடனும் வருகின்றார். நமது இரண்டுவித அபீஷ்டமும் நிறைவேறின.

சகசந்யை.—தானவர்களைச் சயிப்பது மிகவுங்கடினமன்றோ ?

அரசன்.—இதுதான் எமகூட சிகரம் தேரைத்தரையிற் செலுத்துக.

சாரதி.—அப்படியே. [இரதத்தைத்தரையிற் செலுத்துதல்.

அரசன்.—(தனக்குள்) இத்தரைத்திலிறங்கியதனாற் பெரும்பயனை யடைந்தேன். (பாடுதல்)

அசைதந்த தேரினு லிவ்வூர்வசியி னணிப்புயமாந்
திசையானை மத்த மடியனேன் றோள்கடாந் தீண்டியது
நசைமுதன் மாரன் விதைத்த கணத்திலே நாறியபோல்
விசையா யுடல்யான் சிலிர்த்து மகிழ்ச்சி மிகுந்தனனே. (கக)

ஊர்வசி.—(நாணி) சித்திரலேகா ! அப்படிச் சிறிதுநகருவாய்.

சித்திரலேகை.—(சிரிப்புடன்) அப்படிப்போகக்கூடாது.

அரம்பை.—நமக்கு உபகாரியாயிருந்த அரசனை யெதிர்கொள்வோம்

மாசில் புகழுறு வாய வாத்திரம்
புற்றினிற் பாம்பு புகுதருமா போல்
விற்திறற் கோவே வேகமாய் நந்த
மம்பறுத் தூணி யடைந்தது காணீர். (கஎ)

அரசன்.—இரதத்தைத்திருப்புக.

சாரதி.—அப்படியே. (அவ்வணமே திருப்புகல் அரசனிரதத்திதேறுதல்.)
(ஊர்வசி பெருமூச்செறிந்து அரசனைப்பார்த்துக் கொண்டே சகியுடன் போதல்)

அரசன்.—வகுமார்க்கத்தை நோக்கினவளாய் ஐயோ! கிடைத்தற்கரிய பொருளை யென்மன மிச்சிக்கின்றதே! (பாடுதல்)

உலகளந்தோ னுயரடியை நோக்கிப்போ மூர்வசியுந்
துலங்குமொரு தடமதனிற் றோன்றுகின்ற நுனியொடிந்த
மலரினின்று நூலிழுக்கு மாவன்ன மெனவென்ற
னலமனத்தை யிழுத்துக்கொண் டையோசெல் கின்றனளே! (கஅ)

முதலங்கம் முற்றிற்று.

சருக்கை - இராமசாமி ஐயங்கார்.

வெனிஸ் வர்த்தகன்.

ஆறுங்களம்.

அதே இடம்: வெனிஸ் நகரம்.

(கிராஷியானோவும் சாலரினோவும்
வேஷதாரிகளாய் வருதல்.)

கிரா.—நம்மை லாரேன்சோ நனுகுற நவின்ற
கொட்டிலுமிஃதே.

சால.— குறித்த கடிகையும்
ஆயது.

கிரா.— அன்பர்கள் குறித்த கடிகையின்
முன்னரே முடுகி வராதத னிலிவர்
ஆலசி யஞ்செய லதிசயம் விளைக்கும்.

சால.—நவின நண்பினை நன்கு நாட்டுவான்,
நாட்டிய நட்பு நழுவா திருக்க
முடுகுறும் விசையின் மும்மடங் கென்றும்
கடுப்புடன் சித்தசன் கபோதஞ் சென்றிடும்.

கிரா.—எக்கா லத்து மியல்பே யஃதிங்
குண்ணவுட் காருசு லுற்ற காலையில்
உளதாங் கடும்பசி யுடனே யுண்டபின்
எழுபவ னெவனுளன் ? முன்ன மிபற்றிய
கட்டமாங் கதியெலாங் கால்பெயர்த் துப்பின்
தணிவி லுற்சாக மொடுதிரும் பிச்செயும்
அசுவமுண்டோ ? உளவாம் பொருளெலாம்
அனுபவித் தலினு மளவிலா வூக்கம்
செலுத்தியு தேடப் படுகின் றனவே
பரத்தையின் குணமுள பவனந் தன்னாற்
றழுவிப் புல்லித் தனுதரி மைத்துறை
இகந்து தகினுட னிளையோ னிடம்பன்
போன்று மரக்கலம் போதா லெற்றே!
தாசி யியல்புடைச் சதாகதி தன்னால்
மழையிலும் வெயிலிலும் வருந்தின பக்கமும்
சிதர்ந்த சிதையுமாய்ச் சிதைவுறு நாவாய்
மெலிந்து தளர்வுறீஇ யிருவறி யவனும்
இடம்பன் போலு மீளலைத் தகைத்தே ?

சால.—இதோ லாரேன்சோ வருகிறாரின்னும்
இதைக் குறித்தினி மேற் பெயர்த்தும் பேசுவாம்.

(லாரென்சோ வருதல்.)

லாரே.—இனிய நண்பர்கா ளித்துணைக் காலம்
தாழ்த்துநான் போந்த தவற்றினைப் பொறுமின்.
என்வழி பார்த்துமை யிருக்கச் செய்தது
மன்பணி யேயலால் யானலே னெனைப்போற்
காதலி நாடிநீர் கள்வரிற் றிரிதர
வாஞ்சித் திடுங்கால் மற்றுமக் கிப்படி
நானும் வழிபார்த் திருப்பே னணுகுதும்.
இவ்வயி னெனது தந்தையாம் யூதன்
உளனும் உள்ளே உள்ளார்யார் கொல் ?

(ஜெசிக்கா வேலைக்காரன் உடையுடன் தோன்றுதல்.)

ஜெசி.—யாவர்நீர் ? உமது தொனியால் யானுமைத்
தெரிந்துளேன், சரதமே யாயினுந் தெள்ளிதின்
ஐய மகன்றிட வறைதிரா லெனக்கே.

லாரே.—உனது காதல னுடைய லாரேன்சோ

ஜெசி.—உண்மை லாரேன்சோ ! உண்மையா வென்றன்
அன்ப! மற்றுமையலால் யாவரை யித்துணை
நயந்தேன். நானும் மவளா யிருத்தலை
உமையலால் லாரென்சோ! உணர்வாரார் ?

லாரே.—என்னுடையவளாய் நீயுளா யெனற்கு
நின்விசுவாசமும் கடவுளுங்கரி.

ஜெசி.—ஈதோ பிடியு மிந்தப் பெட்டியைப்
பிரயா சத்திற் கேற்றபே றளிக்கும்
எனைநீர் கண்ணுறு வண்ணம் எல்லியா
இருத்தலி னுவந்தே னெனதுவேற் றுடையால்
மிகவும் வெள்கினே னாயினும் வேட்கை
கண்ணிலா ததுவே காதலி னோர்புரி
சின்னி ரிழுதைச் செய்கைக டெரியார்
தெரிந்திட வல்லரேற் சேவக னாகநான்
திரிந்ததை நோக்கச் சித்தசன் றானுஞ்
செந்நிறங் கபோலஞ் சிவணநா ணுறுவன்.

லாரே.—இறங்குதி. எனக்குத் தீவர்த்தியாளா
இருத்தல் வேண்டும்.

ஜெசி.— என்ன ? எனது
நாணந் தெரிக்க நானுமோர் பந்தம்
பிடித்திடல் வேண்டுமோ பிடியா தேயது
மிகத்தெளி வாயுள தன்றோ மெய்யாய்
இப்பணி காதல! எவர்க்குமெற் றெரிப்பதே
சரந்துநா னிருக்கக் கடவேன்.

லாரே.— காதலீ!
சேவகன்றனது சிறந்த வுடையினும்
எழில்கரந் தேயுளாய் ஒல்லையில் வருதி.
ஏகாந்த மாமிரா வேகிடும் வல்லையிற்
பசானியோ விருந்தி னமையெதிர் பார்க்கிறார்.

ஜெசி.—கதவுதா ளிட்டினுஞ் சிலடக் கற்றுடன்
உம்முட னொல்லையி லுற்றிடு வேன்யான்.

(மேலே போதல்.)

கிரா.—என்றன் றலைமுடி யாணைமற் றிவடான்
அந்நிய மதத்தளே யூதை அல்லள்.

லாரே.—அவளைநான் மிக்க வாதர வோடும்
வேட்டிலே னெனில்யான் மேவுக சாபம்

எனெனி லென்மதிப் பதுபிச கிலதெனில்
அனேயா ளறிவுடை யவள்காண். என்றன்
நாட்ட முண்மை நவிலுமேல் வனப்பினள்
நிசத்த ளெனவவள் நிரூபித் துள்ளாள்,
ஆதலி னென்ற னசைவிலாச் சிந்தையில்
அவளு மவ்வா றறிவொடு வனப்பும்
மெய்யு முடையளாய் மேவிவீற் றிருப்பாள்.

(ஜெசிக்கா கீழேவருதல்)

என்ன ? வந்தனேயோ ? ஏகுமின் றுணைகாள்,
நமைப்போல் வேடம் பூணுறு நண்பர்
இதுவரை நமக்கா வெதிர்பார்த் திருப்பரே.

(ஜெசிக்காவோடும் சோலாரினேவோடும்
போதல்.)

அந்தோணியோ வருதல்.

அந்.—அங்கே ஆர் ?

கிரா.—ஐயா ! அந்தோணியோர்!

அந்.—சிச்சி கிராஷியா னேநஞ் சினேகர்
எங்குளர்? இப்பொழு தொன்பான் கடிகை
கழிந்தநங் காதல ருமக்காக் காத்தனர்
இற்றை ஞான்றிரா வேடக் கூத்திலே
மாருதந் துணையா வந்தது பசானியோ
கடிதிற் கப்பற் கேகுவ ரும்மை
நாட விருபது பெயரைநா னுய்த்துளேன்

கிரா.—நனிமகிழ் வுற்றே னிஞ்ஞான் றிரவே
ஓடஞ் சிதைவிரித் துய்த்தலி னலேயே
இன்பமீ விளைப்ப தெற்குவே றிலேயே.

(எல்லாரும் போதல்.)

எஸ். வி. கள்ளப்பிரான் பிள்ளை.

வாழ்க்கைப்பயன்.

I. பெரு வழக்கு

(258-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மனிதன் எப்படித்தனது அமயங்களை வீணாக்குகின்றான் என்பதைக் காண்டல் உண்மையாகவே விசனகரமாயிருக்கின்றது. கவலையின்றி வீணாக்கப்படுகின்ற ஆசிகளைக்கொண்டு எத்துணையோரையோ இன்பப்படுத்தலாம். உங்களுடைய இன்பங்கள் தோற்ற மாத்திரையி லுண்மையாகாது எப்பொழுதும் மெய்யாகுமாறு கவலையாயிருமின். இன்ப மென்ற பெயரில்லாவிடில் வெறுக்கத்தக்க அநேக விஷயங்களை யாம் அப்பெயருடைமை பற்றிச் செய்கின்றோம். அநேகர் உபயோகமுள்ளதொன்றுஞ் செய்யாததனாலேயே தாம் சுகம் அநுபவிக்கிறதாக எண்ணுகின்றனர். மனவின்பங்கள் மிகச்சுவையுடையன வாகவும் நீடித்தனவாகவு மிருக்கவும், இன்பமென்ற மொழி ஐம்புலனுகர்ச்சியைச்சார்ந்ததெனப் பிறர் எண்ணுகிறார்களென்பது தோன்றுகின்றது. எதனுடைய சௌக்கியத்தில் மனச்சௌக்கியம் சார்ந்துளதோ அந்த நமது கிடைத்தற்கரிய சரீரத்தை நம்முட்சிலர் புறக்கணிக்கின்றனர்; வேறு சிலர் கவலையின்றிக் கெடுக்கின்றனர். தொழினலஞ்சான்ற பொருள்களினின்றும் பெறக்கூடிய இன்பத்திற்பாதியேனும் நாம் பெறுகின்றிலோம். பொதுஜன சித்திர கூடத்துக்கு நமது லண்டன் பட்டணத்தாரில் எவ்வளவு பேர் போயிருக்கிறார்களோ என்பதை யோசிக்குமிடத்து யான் ஆச்சரியப்படுகின்றேன். நூலின்பச்சுவை காண்டலின்கண் நாம் பெரிதும் பயில்கின்றிலேம். எத்துணையோர் ஆங்கிலரது காட்சிகாணிடத்திற்குச் சென்றிருக்கின்றனர், அல்லது அதன் இன்பத்தை நுகர வல்லராகின்றனர்? நாம் வாழுமுலகத்தின்கணுள்ள பொருள்களின் வனப்பையும் நந்தலைக்கு மேலுள்ள வானத்தின்கட் காணப்படும் பொருள்களின் வனப்பையும் நம்முட்பலர் கண்டு களிகூர்கின்றிலர். நம்மாலியன்ற வளவு செய்யாவிடினும் மற்றையவற்றினும் அதிகமாக இசையைப் பயன்படுத்துகின்றோம். மற்ற பிராணிகளுக்கு இயற்கையறிவு மட்டும் இருக்க, மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவு முளதெனப்புகழ்ந்து கொள்ளுகின்றோம்; அப்படியிருந்தும் நாம் புகழ்ந்து கூறும் அவ்வறிவினால் மக்களதின்பத்திற்கு உண்டாகும் அநுகூலங்கள் எவ்வளவு கொஞ்சம்! பொதுப்பட நோக்குமிடத்து மனவுணர்வுடைமை இன்ப வூற்றாகாது துன்ப வூற்றாங்கொல் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டுளது. மெய்யாகவே ஸினிக்ஸ் என்னும் ஒருவகைத்தத்துவசாஸ்திரிகளாலும் அவ்வாறே ஆசங்கிக்கப்பட்டுளது. ஏனைய பிராணிகள் தம்மை நொந்து கொள்வனவல்ல. நாம்மட்டும் நம்மையே நொந்து கொள்கின்றோம். மனிதன் பொய் விடயங்களிற்றலைப்பட்டு வீணாகத்தான் மனங்கலங்குகின்றான். நாம் ஆச்ச

வையப்பாடுகளினாலும் பல்வகைக் கவலைகளினாலும் நம்மையே வருத்திக்கொள்கின்றோம். இன்னவெனச் சுட்டியுணரப்படாத விஷயங்கள் நம்மைச் சுற்றிலும் எப்புறமும் சூழ்ந்துள்ளனவெனினும் அவைபற்றி யாம் அமைதியற்றிருத்த லொண்ணாது.

ஆயினும் நாம் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லையெனினும் சாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். ஒரு சிறிதும் நாம் தவறமாட்டோம் என்று நாம் எண்ணுகின்ற விஷயங்களிலும் சாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். "தம்மொடு மறுதலைப்பட்ட தீயொழுக்க நீக்கத்திற்கு வேண்டிய அமைந்தவறிவினும் நல்லொழுக்கங்கள் செவ்வனே நடத்தற்கு அதிக வமைந்தவறிவு வேண்டுமென்று நம்புகின்றேன். உண்மையாக நோக்குமிடத்து மறம் முதற்பார்வையிலேயே நாம் நடுங்கத்தக்கவளவு உருக்குலைந்திருக்கின்றது. முதற்கண் அஃது ஏதேனும் ஓரறம் போலாதெனின் நம்மை மயக்குதல் மிகவுமரிதாம்" என்று செஸ்டர்பீல்டு பிரபு கூறுகின்றார்.

பல நல்லியல்புடையராயிருந்தும் தம்மை அன்பிலரும் புன்மனமுடையருமாகும்படி கவலையின்றி விடுத்தொழிந்த மாக்களுட் பலரை நாமனைவரும் கண்டுளோம். பாமர்ஸ்டன் பிரபு என்பவர் குழந்தைகளெல்லாம் நல்லனவாகவே பிறந்தனவெனக்கூறியமைபற்றிச் சமயநூலோராற் குறை கூறப்பட்டார். எப்படியும் உண்மையாகவே ஒருவன் மிகத்தீய நிலைமையடைதற்கு முன் சிறிது இடர்ப்படல் வேண்டியிருக்கின்றது.

"உலகின்கட் காணப்படும் தீயவழிகளைப் பற்றிப்பேசுமிடத்தும் நாம் திடீரென்று தீயவராகின்றிலேம்; ஆனால் நந்த மியல்பைக் குலைப்பதற்குச் சிறிது காலமும் இடர்ப்பாடும் வேண்டியிருக்கத்தக்கபடி கடவுளருளாற் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம். துறக்கத்தினின்றும் வல்கன் என்பவன் விழுந்தாங்கு ஒரே நாளில் நாம் அறத்தினின்றும் விழுகின்றிலேம்."

[இவ்வாறே நகுஷ சக்கிரவர்த்தியும் மலைப்பாம்பாக வீழ்ந்த கதையாவரு முணர்வர்.]

ஒவ்வொருவனையும்பற்றித் தனித்து நோக்குதலினின்றும் குலத்தைப்பற்றி யொருங்கு நோக்குப்புகுமிடத்து நாம் நமது அநுகூலங்களை வீணாக்குதல் இன்னு மதிகமாக நடுக்கத்தக்கதன்றோ! நம்முன் உண்மையென்னும் பெரிய கடல் முழுதும் வெளிப்படாதிருக்கவும் அதனை யறியாத நாமனைவரும் கடற்கரையில் விளையாடி வழக்கமாய் அகப்படுகின்றவற்றினும் அழகிய சிப்பிகளையாதல் மெல்லிய கடற்பாசிகளையாதல் பொறுக்கித்திரிகின்ற குழந்தைகளே யாகின்றோம் என்று சொல்லி மனிதரெல்லாம் நியூடன் கூற்றுக் கிணங்கலாம். நாம் பயனியல்புகளறிந்த பொருள் ஒன்றேனுமில்லை. காலைமுதன் மாலை காறும் யாம் உழைகின்றேம்; ஆயினும் இயற்கைப்பொரு

ளியல்புகளையும் இயற்கைப்பொருள்வலிகளையும் இன்னும் நன்றாய்ப் பயன் படுத்தக்கூடுமானால் ஒன்றிரண்டு மணி நேரத்திற்குள் உடற்குரிய நியாய மான விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு மனத்தையும் ஐம்புல வுணர்ச்சிகளையும் பயிற்சி செய்தற்கு வேண்டிய காலமும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். நீராவி இன்னும் முற்றிலும் பயன் படுத்தப்படவில்லை. மின்சாரப் பயன் நமது இளமைப்பருவத்தில் அறியப்படவில்லை. யாம் இப்பொழுது தான் அவைகளை யுணரத்தொடங்குகின்றோம். யாற்றோட்ட வன்மை யெல்லாம் இன்னும் கடலிற் பயனின்றிக்கழிகின்றன. மயக்கு மருந்துகள் முன்னரே கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருந்தால் எத்துணையோ பயங்கரமான துன்பங்கள் விலக்கப்பட்டிருக்கலாம்! இன்னும் எடுத்துக்காட்டத்தக்க உதாரணங்களை முடிக்க ஒரு புத்தகம் முழுவதும் செல்லும். நமக்கு முன்னும் நமது காட்சிக்குட்பட்டும் ஆயிரக்கணக்காகக் கண்டுபிடிக்கத் தக்க விஷயங்கள் கிடக்கின்றன என்பதனை யொருவரும் ஐயுறமாட்டார். ஐயகோ! உண்மை யென்னும் பெரிய கடல் தம் முன்னே வெளிப்படாது வாளா கிடக்கவும் கிறித்தவ சாதியாரென்று சொல்லிக் கொள்கின்றவர்கள் ஒருவரை யொருவர் அழித்தற்கும் மண்ணாசை பிடர் பிடித்துந்துதலான் விலங்குகளைப் போலப் பொருது மாய்தற்கும் கோடி கோடியாகப்பொருளை வீணாக்காநின்றனர்! இஃதென்கொலோ!!

சென்ற தலைமுறையில் நமது குழந்தைகளுட் பலரைக் கற்றுக்கோடலின்றி வாளா விடுத்தலில் திருத்தி கொண்டிருந்தோம். இற்றை ஞான்றினும் நியாயமாக நோக்குமிடத்து அவர்தம் மெய்க்கருத்து வாழ்நாளோடு ஒருவித இயைபுமின்றியிருக்கின்ற கல்வியே யெனினும் 'மிதமிஞ்சியபடிப்பு' என்று சிலர் இகழ்தல் நம்காதிற்பட்டு மிருக்கின்றது. கல்வியினும் மடமைக்குப்பொருள் அதிகம் செலவாம் என்பதை யுணரகில்லாது செலவழிக்க மனமிலார் இன்னும் சிலர் உளர்; ஆயினும் எறக்குறைய நம்பிள்ளைகளனைவரும் சிறிதேனும் கற்றவராயிருந்தால் நான் அவ்விஷயத்தில் இப்பொழுது ஆராய்ச்சி செய்யப்புகா விடினும் மிகவுந்தக்க முறையைத்தழுவியிருக்கின்றோமா என்று ஐயுறுதல் நேரிதாகலாம். நமது பாடசாலைகளில் ஒழுக்கப் பயிற்சி மிகவும் கவனிக்கப்பட வில்லை யென்று மட்டும் கூறுவேன். கட்டளைகளிற் சிலவற்றை மீறி நடப்பீரேல் மிகத் தவறுசெய்பவராவீர் என்பதும், மற்றோரைத் துன்புறுத்துவீரெனினும் இப்பிறப்பிலாவது இன்பத்தை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு நீவிர் சிறிது நன்னிலையிலிருப்பீர் என்பதும், தற்சிராட்டும் பணவாசையும் மிதமின்மையும் மடியும் இவைபோல் வனபிற இனிய தீக்குணங்களெல்லாம் நியாய மெனப்படாவேனும் மற்றோர்க்குத்தீமை பயப்பன வெனினும் தனக்கு நன்மை பயப்பனவாம் என்பதும் ஒவ்வொருவனும் தன்னைப்பற்றியே கருதுவானுயின் இயற்கையாகவே சுகமுமின்பமு

முள்ள வாழ்க்கையையே விரும்பாநிற்பான் என்பதும், நல்லோனுகவும் அறவோனுகவு மிருத்த லெவ்வளவு நேரிதாகவும் மேம்பட்டதாகவு மிருப்பி னும் குற்றமற்ற வினியவிளையாட்டுக்களினும் தன்னயந் துறக்கும்படி நேரிடு கின்றது. ஒருங்கு நோக்குமிடத்து அஃது ஆத்மபரித்தியாக வாழ்க்கையாக முடியும் என்பது மடங்கிய ஒரு மிக்க சாமனியக் கொள்கையே போந்த பயனுயிற்று.

அந்தோ! வீட்டினி லன்பிற் போற்றுரு
ழந்தை மேய்க்கு மாண்பறு தொழில்செய
நந்தலில் கவற்சி நண்ணி யுழல்வதில்
வந்தன மற்ற வளர்பல கலைகளைச்
சிந்தை செய்வதிற் சேர்பய னுண்டுகொல்?
ஏனையோர் போல வெளிய மாதொடு
மினிய நீழலிற் றனிவிளை யாடலுந்
தன்னுடை யரிய வின்னுயிர்க் காதலி
குழலின் சிக்கினைக் கோதுந்
தொழிலு மவற்றிற் றூயன வன்றே?

இதற்கு முற்றிலும் மறுதலைப்பட்டதே யுண்மை. ஆனுல் தீயோன் தீமையின் சிறப்பியல்புகளாகிய தடைப்படுதலும் சிறையடைதலு மெய்தி இறுதியில் எசமானர்களெவரினும் மிகத்தீய தனது ஆசைகட்கு அடிமையா கின்ருன். மறுபடியும் சில விளைஞர் மறத்தில் மனிதனியல் வாய்ந்ததொன் றுளதென்றெண்ணுகின்றனர். ஆனுலெத்தகைய வலியுள்ள பேதையுந் தீயவனுயிருத்தலியலும். அறவோனுதற்கே மனிதத்தன்மை வேண்டும். அது வே மெய்யான சுவாதீனமாம். உண்மை வழியால் நோக்கு மிடத்து மற மே அடிமைத்தன்மை. ஒருவித ஒழுக்கம்தவறுதல் பற்றி நம்மையிழிவு படுத் தாது; ஆயின் நம்மைஅஃது இழிவு படுத்துதல் பற்றித்தவறுகின்றது. ஏதே னும் அதிசயமான தோரொழுக்கநூற் பிறழ்வினல் தவறு நேரிதென்று கொள்ளப்படின் அஃது இன்பமன வமைதிகளினழிவிற்குக் கருவியாயிருக் கின்றது.

பாவமும் துக்கமும் பிரிக்கப்படாதன வென்ற கோட்பாட்டை வலி யுறுத்தச் சமயநூற்புலவன் வாய்மொழி யொன்று மெடுத்துக்கூறேன்; ஆனுல் இவ்விஷயத்திற் **செஸ்டர் பீல்டு** என்ற உலகநடையிற் பெரிதுமடி பட்ட பிரபுவின் வாய் மொழியையேதக்க சான்ருக நம்பி மேற்கொள்வேன். அவர் தம்மகற்கு விடுத்த நிருபங்களிலொன்றில் வேறு பல நன்மதி காட்டிய பின்னர் "நல்லொழுக்கத்தால்விளைந்த நன்மைகளிவைகண்டாய், இத்தகைய நல்லொழுக்க முடையார் நடையை மேற் கொள்வாய். நீ நன்மை வாய்ந்த பெரிய மனிதனுக வேண்டுவையேல் அதுவே இன்பம் விளைக்க வல்ல நல் வழியாம்" என்று முடிக்கின்ருர்.

சருக்கை - வரதாசாரியன்.

திருநகர்த்தாள் கொடுத்துதவிய திருத்துறை.

[இச்சிறுநூல் இயற்றப்பட்ட வரலாறு :—வெயில் நன்றாய்க்காய்ந்து முற்றுந்துறந்த முனிவர்க்குஞ் செந்தண்மை பூண்டொழுகு மந்தணர்க்கும் உள்ளும் வெளியும் வறண்டு தண்ணீர் ! தண்ணீர்! எனக்கதறும்படி யிருந்த ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் 11-30 - க்குச் சைதாப்பேட்டையிலிருந்து புகைவண்டி யேறிச் சுமார் 19 - வயதுள்ள வைணவ வாலிபனொருவன் பட்டணம் ‘பார்க்கு’ ஸ்டேஷனில் வந்திறங்கினான். இறங்கிச் சற்றுதூரம் பெரிய ரஸ்தாவழியாய் நடந்து பின்னர் ஒற்றைவாடைச்சந்தில் திரும்பும் போது தன்முன், சுடர்கான்று விளங்குஞ் சுட்டபொன் சிலையெனத் தயங்கும் இருவர் பெண்வடிவாய்க் கைகோத்து வீதியின் ஒருபக்கம் நிற்கக்கண்டனன். கண்டதும், இச்சிறுவன் தலைவணங்கிக் கண் கீழ்நோக்கிச் செல்லுந் தன்னீர்மை ஏதோ அப்போது சற்று நீங்கினதனாலும், அம்மாதுசிரோமணிகளிவன்பாலேதோ ஓரருள் புரியவேண்டி வந்து நின்ற தெய்வத் தோற்றத்தினராதலாலும், அவரை இவன் சற்று உற்று நோக்கினான். அத்தெய்வ வேளையிற் கிருபாகடாக்ஷத்தோடு பொருந்திய அவ்விருவர் குவளைக்கண்ணும் இவனை நோக்க, இச்சிறுவன் கேளாவண்ணம் ஏதோ தமக்குட்பேசிய வவ்விருவர் திருவாய்களும் இவனைப் பிள்ளாயென்றழைத்தனவே.

இச்சிறுவன்பால், வேண்டியோர்க்குதவும் நற்குணம் இனிதமையப் பெற்றிருந்தனாலும், ‘விதிபோலெமக்குறா நின்றனை யாவிகொண்டெம்மை திரே’ என்றிச் சிறுவனே பின்பாடியபடி விதிபோற்றள்ளினுந் தள்ளாமை நீர்த்தாய் நின்றனரவராதலாலும், அவர் தந்தாமரைப் பாதங்களையே தன்னுடைய கண்களிரண்டும் நோக்கின வண்ணமாய் அவரை யணுகலுற்றனன். அவர் இவனை ‘இவ்வூர் வைராகிமடம் நிற்கும் நிலைநீரறிவீரோ?’ என்ன, இவன் ‘அடியேன் அறிவேன் அன்னையீர்’ என்றனன்.

பின்பவருள் மூத்தவள் ‘நாங்கள் இருப்பது காவிரி நீரரங்கம் பெரிய பெருமாள் கோயில், இங்கோர் காரியமாய் வந்திருந்தோம், இஃது அங்கே போகும் பயணம், நீர் இத்திறவுகோலைப் பெற்று வைராகி மடத்தருகிலிருக்கு மெமதகத்துத் தந்துபோகக் கோருகின்றனம். இஃதெமதகத்துப் பணப்பெட்டிச் சாவி, என்று சொல்லுமளவில் அவருட் சிறியவள் அத்திறவுகோலைச் சர்வாலங்காரத்தோடும் பொருந்தியதன் திருமார்பினின்று மோராபரணங் கழற்றுவது போற் றொடிவளைக்கையாற் றுழாவியெடுத்து நீட்டினள். நீட்டிய வத்திறவுகோலைத் தன்றிருக்கைகளாற் பெற்றவச்சிறுவன்

'அன்னேயீர் நுமது திருநாமம் அடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டுகின்றேன்' என, அவருட் பெரியவள், யாம் அலர்மேல்மங்கையும் அவள் நற்றுயும் ஆகிய இருவர். எமது பெயர் ஆண்டுப் பிரசித்தம் என்று முடித்து மறுவீதியாகிய பெரிய 'பப்ளிக்' 'ரோட்டை' யடைந்து மறைந்தனர்.

பின்னர் இவ்வாலிபன் அத்திறவுகோலைக் கட்டப்பட்ட மங்கலநாணேடு கையிற்றுங்கித் தான் சென்ற வேலையைச் சடுதியில் முடித்துப் பின்றனக்கு அந்தரங்க சினேகிதராயும் பச்சையப்பசாலையிற் பிரதமகலா பரீட்சைக்குப் படிப்பவராயும் இருக்கும் பா. இராமாநுஜா சாரியர் என்பவரைக்கண்டு திறவுகோலைக் காட்டி அதன் வரலாற்றையு முரைக்க அவர் 'இஃது ஆச்சரிய விஷயம், முன்பின் னறியாது உம்மிடத்து இச்சாவியை யவர் எவர்தாமாயினு மீவரோ? மேலும் அது பணப் பெட்டித்தாள் என்றனரே; சாவியும் விற்றுலு மிரண்டணுக் கிடைக்கத் தட்டில்லை. எதற்கும் நீர்போய் இதை யாங்கீந் தெம்மிடம் வாரும்' என அவ்விளையோ னச்சாவியுடன் வைராகி மடங் கோயிலுக்கு நேரெதிரே வருகையில் தன் முன்னேரைவிலின் கிடக்கையிலிருந்து தான் முன்கண்ட இருவருள் மூத்தவளானவள் தன்னே நோக்கி முன்வரக்கண்டு காலடி பெயர்க்காதங்ஙனே நின்றனன். அம்மாது சிரோமணியுமெதிர் நின்ற கோயிலுக் கெதிர்வந்து நின்று அச்சாவியைப் பெற்று அக்கோவிலினுள்ளேயே புகுந்தனள் இச்சிறுவன் திரும்பி வீட்டு முகமாய் ஐந்தடி வைக்குமுன் 'இதோ ஈங்தேன் பெற்றனேயோக——— திறப்பதோர்தாள்!' என்னுமொரு வாக்குச் செவிபடக்கேட்டு, திரும்பிக் கோவிலுட் புகுந்தெப்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்த் தொருவருமில்லாமையாற் பின், முன்சொன்ன தன் சினேகிதர் வீட்டிற்கேகி அன்றந்திப்போழ்து கழித்து, விளக்கு வைக்கக் கோயிலடைந்து, ஆங்குள்ள திருக்குளத்தி லந்திக்கடன் கழித்து, கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீனிவாச மூர்த்தியைக் கண்டு வணங்கித் தீர்த்தப் பிரசாதம் பெற்றுத் தாயார் சந்நிதிக்கேகித் தொழுது, தம்மோடு நின்ற ஒருவனை 'இப்பிராட்டியின் திருநாமமடியேனறியப்போகுமோ?' என்னவப்பெரியவர் 'அலர்மேல் மங்கையிவள் திருநாமம்' எனச்சொற்றமை கேட்டு, திருமேனி புளகாங்கிதங் கொண்டவனுய், ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிய நிலமிசைப்படிந்து வீழ்ந்து துதித்துவிட்டு, பின் அவ்விரவு முழுவதூஉம் இதே எண்ணமாய் முற்சொன்ன இராமாநுஜா சாரியர் வீட்டிற் கழித்து மறுநாட்காலைச் சைதையம்பேட்டை யடைந்து இந்நூலியற்றினன்.]

(கட்டளைக்கலித்துறை.)

1. கண்ணன் கழலிணைக் கீழடி யாட்செயு நற்பதவி
விண்ணந் திருநகர்ப் பத்தரீட் டம்யாம் பெறவுதவும்

வண்ணஞ் சிறியதோர் பொன்னந் திருத்தா ளிதுவரவாற்
றண்ணந் துழாய்ப்பெற நண்ணு மனமே மலர்ந்தருளே.

2. அருளா ழியலைத் தெதிர்மடை நூக்கிப் புரள்வதொக்குந்
திருமாற் றிறமெம் மிடத்துமெம் மோரிடத் தும்மறிவாய்ப்
பொருளாற் பெருகிய நங்கையர் நந்தம் பிராட்டியர்க
டெருளார் மனமருள் வானெமக் கீந்தாரிக் கோறிறவே.

3. திறவுகோ லீந்தென் றிறத்தரு ளீந்தவென் னப்பனையே
மறவா தடைந்தேத் துவையாகி லென்று மவனருளாற்
பிறங்குமோர் பொற்றா மரைப்பூ வெனப்பே ரணிபெறவே
யிறவா திளையா திணையடிக் கீழ்ப்பெற லாமனமே.

4. மனமே திறவுகோ லீங்கிது கொண்டுன் மடைதிறந்து
புனலே யெனப்பெரு குந்திரு மாலருள் பெற்றிடுவாய்
கனவு நனவுங் கழியா தவனைநன் னீர்கொடாட்டி
வனமாலை யந்தண் டுழாய்கொடு சூட்டுவ சூடலாமே.

5. சூட்டுவ சூடித் திளைத்தெதிர் நின்றவர் மார்பணைவா
னீட்டிய கைதடுத் தாங்கவர் பெண்மன மாட்கொடுபோய்
கூட்டிய வாயர்தந் தேவிய ராய்க்கண்ட மாயவனா
ரீட்டிய விண்ணகர்க் காட்பெற வீந்தார் திருவருளே.

6. திருவரு ளென்றுந் திகழ்தரு மொக்கநந் தீவினையாற்
பெருகிய மும்மல மற்றிட வாங்கஃ தார்திரையார்
கருநீர்ப் பெருங்கட லாய்த்திகழ் மாங்கதன் மேலிடத்தே
கருநீல வண்ண னுலகுண்ட வாயொடுங் கண்வளர்மே.

7. வளர்பொரு ளீட்டுநின் னேர்தோழி னீயினி யீங்கொழிவாய்க்
கிளரக னீர்க்கட னீத்தெதிர் நன்னக ரேகியமா
றளரிடை கண்டெமக் கீந்தான் றுறக்கந் திறப்பதொர்தா
டளரிடை யுற்றார்க் கினிநாந் தளரிடை நீக்குவமே.

8. நீக்குவம் யாம்பெரு மானினை யாத வரைக்கொடுபோய்ச்
சேர்க்கல மெம்மவ னீட்டிய விக்குழாங் கூற்றுவர்க்கே
போக்கல மத்துணைப் பொய்ந்நக ரெய்தத் திருவருளாற்
போக்குவ மத்துணை பொன்னக ரெய்த விறந்தெழாமே.

9. இறந்தெழு நன்னகர் யாம்பெறு முன்னாயு மிவ்வுலகே
பிறந்தவ னைக்குல மும்பல நற்குல முந்திகழூர்
சிறந்தவர் விண்ணோர் தொழவரு ளூரிது வாழியரோ
திறந்துவிண் ணோர்நகர் புக்குய்யத் தாள்பெறு நன்னகரே.

10. நன்னகர் யாம்பெறு முன்னுயு நல்வழி காட்டிடுவான்
பொன்னகர்த் தாணமக் கீந்தன னெம்மிறை யும்மதியாற்
றுன்னிய நம்மவர் வாழ்ந்திடத் தாடுழா விக்கொடுபோய்ப்
பன்னிய ரேத்துபைப் பாம்பணை யானைப் பணிமனமே.

(இன்னும் வரும்.)

சை. கிருஷ்ணமாசாரியன்.

பொருண்முறை நூல்.

IV - ஆம் அத்தியாயம்: பொருள் பகிர்தல்.

(II-ஆம் சம்புடம். 147-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

நிலம், கிருஷி, முதல், இவற்றின் உதவியாலீட்டப்பெற்ற பொருள் முழுதும் பல்லோரிடத்தும் எவ்வாறு போய்ப் பரவுகின்றது. எவ்விதமாய்ப் பாகம் செய்தால் நயநஷ்டமின்றிப் பலரும் நியாயமான பாகுபாடெனநினைக்கும்படியாகும். இவ்விதப்பாகுபாடுதான் நியாயமானதென உறுதியாய்ச் சொல்லவியலாது. அபிப்பிராயம் பலவாருயிருக்கின்றது. கவர்ன்மென்டார் தாங்கள் முன்னின்று இப்பொருளைப் பாகுபாடு செய்தால் யாருக்கும் நஷ்டமின்றிநியாயமாய் நடக்குமென்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம். இப்படி இராஜாங்கத்தார் பிரவேசிக்கும் பக்ஷத்தில் அநேக காரணங்களினுல் ஈட்டக்கூடிய பொருளும் குறையும்; எப்படி யெனின் மொத்தமாய்ச்சேர்ந்து பொருளீட்ட நிமித்தம் பாடுபடுகிறவர்கள் கவர்ன்மென்டார் இவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பது இன்னவிதமென்றும் இவ்வளவென்றும் தெரியாது. இதிற்சேர்ந்த ஒவ்வொருவனும் தான் சம்பாதித்தது தனக்குச்சேராது அதிகபாகம் மற்றவர்க்கும் போயினும் போகலாமெனும் எண்ணங்கொண்டு அவ்வளவு சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளான். ஆகையினுல் ஈட்டவேண்டிய பொருளினளவும் குறையினும் குறையும்; குறையவே பாகுபாட்டிலும் அவரவர்க்கு வரும் பாகமும் குறையும். ஆயினும், நிலம், கிருஷி, முதல், இவற்றிற்குரியவர்கள் தம் போட்டியினுற் பொருள் பாகுபாட்டில் அநேக நஷ்டமும் உண்டாகின்றது. இத்தகைய விஷயங்களிற் கவர்ன்மென்டார் முன்னிற்பது அதிக அனுகூலமாயிருக்கும் சில விஷயங்களில் இது * அனுகூலமாயிருந்தும் இருக்கிறது. எவ்வித அனுகூல மென்பதைப்பற்றி பின்பு கவனிப்போம். கவர்ன்மென்டார் பிரவேசிக்காதிருக்கும் போது, நிலம், கிருஷி,

* see: Land Legislation for England.

முதல் இவைகளின் உதவியினால் ஆக்கபட்டபொருள் எப்படிப் பகிரப்படுகிற தெனப்பார்ப்போம். அஃதாவது இப்பொருளில், நிலமும் அதைச்சேர்ந்த உபகரணங்களும் உடையார் எவ்வளவு பாகம் அடைவார்க ளென்பதும், முதலாளிகள் எவ்வளவு பெறுவார்க ளென்பதும், கிருஷிக்குரிய பற்பல மனிதர்கள் அடைவதின்ன தெனவும் பார்ப்போம். மேற்சொன்ன மூன்று வகுப்பினராகத்தான் ஜனங்களும் பிரிவுபட்டிருக்கிறார்க ளென்பதில்லை. ஏனெனில் நிலமுடையவர்களே முதலுடையவர்களாகவு மிருக்கலாம்; முதலாளிகள் தாமே கிருஷியும் செய்யலாம். ஆயினும் நில வுதவிக்காக வரக்கூடிய பொருள் இவ்வளவெனவும் கிருஷிக்கு இவ்வளவெனவும் முதலுக்கிவ்வளவெனவும் நியமிப்பதற்கு அதற்குரிய விஷயங்களையும் விதிகளையும் கவனிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவ்விதிகள் என்னவெனப்பார்ப்போம்.

ஆக்கப்பட்ட பொருளில் நிலமுடையாரடைய வேண்டிய **வாரமும்**, முதலாளிக்குச்சேர வேண்டிய **வட்டியும்** வினையாளருக்குரிய **கூலி** முதலியனவும் அடங்கியிருக்கின்றது. நிலமுடையார் தங்நிலம்உதவியினால் வருஷத்தில் தாமடையக்கூடிய பாகத்திற்கு **வார**மெனப்பெயர். இதை இவர் அடையும் விதம் இப்படி எனவும் இது பல தேசங்களில் எப்படி இருக்கிற தென்பதும், இந்தியாவில் இஃது எம்மாதிரியாயிருக்கிற தென்பதும், அப்படியிருப்பதற்குக் காரணமும் இதைச்சேர்ந்த மற்ற விஷயங்களும் வேறோர் அத்தியாயத்தின் கண் விரித்துரைக்கப்படும்.

மேலெடுத்துக் கூறப்பட்ட பொருளில், முதல் கொடுத்து உதவி செய்த தற்குப்பதில் வருஷாந்தரம் முதலுடையார் அடையும் பாகத்திற்கு **வட்டி**யெனப்பெயர். எல்லா விடத்திலும் வட்டி ஒரே விதமாக இருக்கிறதில்லை. இவ்வாறிருப்பதற்குக் காரணம் இன்னின்ன வென்பதைக்குறித்து மற்றோரிடத்து எடுத்துக்கூறுவாம்.

வினையாளராற் செய்யப்படும் கிருஷிக்கும், வினை செய்விப்போர் தம் பாட்டுக்கும் வரும்பொருள் முறையே **கூலி**யெனவும், † **இலாப**மெனவும் பெயர் பெறும்.

நிலமுடையான் ஒருவன், முதலுடையான் ஒருவன், கிருஷிக்குரியவன் வேறொருவன் என இருக்க வேண்டு மென்பது ஆவசியகமில்லை. இக்காலத்தில் நடந்துவரும் விவசாயம், வர்த்தகம் முதலிய தொழில்களிற் கிருஷி ‡ செய்விப்போரே முதலுடையவர்களா யிருக்கிறார்களென்பது நமக்குச் சாதாரணமாய்த் தெரிந்த விஷயம் இப்படிக்கில்லாமலே ஒருவன் கடன் வாங்கி வியாபாரம் செய்வானாயினும் புத்திமானாயிருப்பிற் கூடிய சீக்கிரத்தில் தானும் முதலுடையவனாய் விடுகிறான்.

---

† Profits. ‡ Employers.

அப்படித்தான் அதிக முதலுக்குரியவனான பிறகு, அம்முதலைப் பிறருக்கு வட்டிக்குக் கொடுப்பதைப்பார்க்கிலும் தன்னுடைய வியாபாரத்திலேயே உபயோகிப்பதனால் தனக்கு வட்டியைப்பார்க்கிலும் அதிக லாபம் வரவும் கூடும். அப்படி வருவதிலிருந்துதான் முன் வாங்கிய கடனையும் தீர்த்துத்தன் வியாபாரத்தையும் விருத்திசெய்கிறான். தனக்கு அதிக லாபம் வருவது தான் உபயோகித்த முதலினால் மாத்திரமன்று, தான் உபயோகிக்கும் விதத்தையும் தன் புத்திக் கூர்மையையும், சில வேளைகளில் ஒருவன் அதிர்ஷ்டத்தையும் பொறுத்தது.

(இன்னும் வரும்.)

கல்குளம். குப்புசாமி முதலியார்.

பகவத்கீதை.

[நீ யுக்தமான கர்மங்களை ஆசரித்துக்கொண்டு வரவேண்டும். ஆத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார முள்ளவர்களுக்கு, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிந்தவர்களுக்கு, நமஸ்காரம் முதலாகிய பணிவிடைகள் செய்து அவர்களிடத்தில் ஆத்ம ஞான உபதேசம் அடைய வேண்டும்].

35. ஓ பாண்டவா (அர்ச்சுனா)! இதை (ஆத்மஞானத்தை)த்தெரிந்து கொண்டால் நீ மறுபடியும் இப்படி அஜ்ஞானத்தையடையாய். இதனால், ஆத்மாவினிடத்தும் என்னிடத்துங் கூட எல்லாப் பூதங்களையும் பார்ப்பாய்.

[அவர்களால் ஞானத்தை உபதேசிக்கப்பெறின், நீ இப்பொழுது கலக்கமுற்றிருப்பது போல மறுபடியும் கலங்காய். உனது மயக்கம் நீங்கும். இந்த ஞானத்தினால் நான்முகப் பிரமன் முதற் புல்லீறாக வுள்ள எல்லாப் பிராணிகளையும் உனது ஆத்மாவினிடத்தே காண்பாய். பிறகு "இப்பூதங்களனைத்தும் என்னிடத் திருக்கின்றன" என்று காண்பாய். அவைகளெல்லாம் வஸுதேவரது புத்திரனானவாஸுதேவ னென்னும் என்னிடத்திருப்பதாயும் காண்பாய் :—

"பரமேசுவரேசே மாநி", (இவைகளெல்லாம் பரமேசுவரனிடத்தே இருக்கின்றன), அஃதாவது, எல்லா உபநிஷத்துக்களிலும் பிரஸித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி க்ஷேத்திரஜ்ஞ-ஈசுவர ஐக்கியத்தை உணர்வாய் - ஆத்மாவும் ஈசுவரனுமொன்றென்று அறிவாய். பூதங்கள் = பிரமன் முதற் புல்லீறாக வுள்ள பிராணி வர்க்கங்கள்].

['அஜ்ஞானம்'=மோஹம்=ஆத்மாவினிடத்துத் தேகம் முதலான அபிமானங்களை வருவித்துக் கொள்ளல். இதுவே மமகாரம் முதலியவைகளுக்கு ஆதாரமாம். பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று சமானமாய் வித்தியாச மில்லாமலிருக்கும்; ஸர்வேசுவாருக்கும் சமானமா யிருக்கும்].

[இப்பொழுது கூட அர்ச்சுனன் ஞானியேயாம். அவனுக்கு ஞான மில்லாமற் போக வில்லை. ஆயினும், பிராரப்த வசத்தினால் அது மூடப்பட்டு அல்லது, மறைபட்டு, அவனுக்கு மோஹம் (பிரமை) ஜனித்தது. ஞானத்தினால், ஆத்ம பூதனான என்னிடத்து எல்லாப் பூதங்களையுங் காண்பாய்-எல்லாவற்றிற்கும் நானே ஆதாரமென்று காண்பாய்].

[எல்லா ஆத்மாக்களும் என்னிடத்திருந்து பிறந்தமையால், எல்லாப் பூதங்களுக்கும், உனக்கும், பரமபுருஷனாகிய எனக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை நீ காண்பாய்].

36. பாபிகளெல்லாரையும்விட மிகுந்தபாபங்களைச் செய்தவனான போதிலும், எல்லாப் பாபங்களையும் ஞானம் என்னும் தெப்பத்தினாலேயே தாண்டுவாய்.

[மோக்ஷமடைய விரும்புகிறவனுக்குப் புண்யமுங்கூடப் பாபமாகவே எண்ணப்படும்].

[இது முதல் மூன்று சுலோகங்களிற் சாதனமாகிய ஞானத்தின் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது].

[இதனால், ஞானத்தை அப்பியசிக்கிறவன் தன்னிஷ்டப்படி பாபம் செய்யலாமென்று அர்த்தமாகாது. ஆயின், பின்வரும் 38-ஆவது சுலோகத்தில், பரிசுத்தம் செய்வதில் உத்தமமானது என்றுசொல்லப்பட்ட ஆத்மஞானமானது அவன்கீழ்க்கடையில் (இதற்குமுந்திச்)செய்திருந்த பாபத்தை, அஃது எவ்வளவு பெரியதாயினும், போக்கும் என்பது இந்தச்சுலோகத்தின் தாற்பரியமாகும்].

ஞானம் பாபத்தை எப்படிப்போக்கும்? உதாரணங் காண்க:—

37. ஓ அர்ச்சுன! நன்றாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற நெருப்பு ஸமித்துக்களை (கட்டைகளை) எப்படிப் பூர்த்தியாய்ச் சாம்பலாக்குமோ அப்படியே ஞானம் என்னும் நெருப்புக் கர்மங்களையெல்லாம் பூர்த்தியாய்ச் சாம்பலாக்கும் (நசிக்கச்செய்யும்).

[எந்தக் கர்மத்தினுல் இந்தச்சரீரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ அந்தக்கர்மத்திற்குப்பெயர் "பிராரப்தம்". இஃது அனுபவத்தினுலேயே நசிக்கவேண்டும், அஃதாவது, அதனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும். அதனைப்போக்க முடியாது. ஆகையால், இந்த ஜன்மத்தில் ஞானமுண்டாவதற்குமுன் செய்யப்பட்டவைகளையும், ஞானத்துடன்கூடஉண்டானவைகளையும், அநேக பூர்வ ஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டவைகளையும்—இந்தக் கர்மங்களை மாத்திரமே ஞானம் நசிக்கச்செய்யும்.

ஞானமென்னும் நெருப்பினுற் கர்மங்கள் சாம்பலாகின்றனவெனின், அவை பயனற்றவைகளாகின்றன. உண்மையில் ஞானம் கர்மங்களைச் சாம்பலாக்காது. சரியான அறிவு, அல்லது, தெளிவான ஞானத்தினுற் கர்மங்கள் பயனைக்கொடுக்கச் சக்திபற்றுப் போகின்றன. எந்தக் கர்மவிசேஷத்தினுல் நாம் இப்பொழுது ஜன்மமெடுத்திருக்கிருேமோ அந்தக்கர்மம் பயனை விளைவித்துவிட்டது. அந்தப்பயனுவது இந்தத்தேகமாம். ஆகையால் இந்தப் பயன் பூர்த்தியாய் அற்றுப்போகிறவரையில் அந்தப்பிராரப்த கர்மம் நசிக்காது. ஆயினும் இன்னும் பயன்கொடாமலிருக்கிற மற்ற கர்மங்களெல்லாம் ஞானத்தினுல் நசிக்கின்றன. அந்த மற்ற கர்மங்களாவன : இந்த ஜன்மத்தில் ஞானமுண்டாவதற்கு முன்னும் ஞானமுண்டான பின்னும் செய்யப்பட்டவைகளும், அநேக பூர்வஜன்மங்களிற் செய்யப்பட்டவைகளுமாம்].

38. ஞானத்துக்குச் சமானமாய்ப் பரிசுத்தஞ்செய்யக்கூடியது இந்த உலகத்தில் வேறென்றும் இல்லை. யோகசித்தியையடைந்தவன் காலக்கிரமத்தில் தானுகவே அந்தஞானத்தைத்தன்னுடைய ஆத்மாவினிடத்துக் காண்கின்றுன்.

['யோகம்'=கர்மயோகமும் ஸமாதியோகமும். 'சித்தி'=யோக்யதை. கர்மயோகத்தினுலும் (காரியங்களினுலும்) ஸமாதியோகத்தினுலும் (தியானத்தினுலும்) மேன்மையடைந்து மோக்ஷத்தைநாடிப் பாடுபடுகிறவன் வெகு காலம் இவ்விதமாய்த்தவஞ்செய்யின் (அப்பியாசஞ்செய்யின்) ஞானம் அவனுக்குத் தனக்குத்தானே உண்டாகும்].

[குருவின் உபதேசப்படி தினந்தோறும் ஞானவடிவாய் ஆசரிக்கப்படுகின்ற கர்மயோகத்தினுற் சித்தியடைந்தவன் ஆத்ம ஞானத்தைத் தானுகவே அடைவான்.]

[ஒருவருடைய உபதேசமில்லாவிடினும், மிகுந்த சிரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் செய்யும் கர்மங்களினுலும் தியானத்தினுலும் ஆத்மஞானம் சித்திக்கும்.]

நிச்சயமாய் ஞானம் பிராப்தியாவதற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின்றது :

[எவனொருவன் பரமார்த்த ஞானத்தினால் தர்மாதர்ம ரூபங்களாயுள்ள கர்மங்களை விட்டானோ; ஞானத்தினால்,— ஆத்மாவும் ஈசுவரனும் ஒருவனே என்னும் ஞானத்தினால், ஸம்சய மற்றவனானானோ; அவன் (இப்படிப் பரமார்த்தத்தை யறிந்தவன்) எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையுள்ளவனாயிருப்பது மன்றி, எல்லாக்காரியங்களையும் (கர்மங்களையும்) ஸத்வரஜஸ்தமோ குண வியாபாரரூபங்க ளென்று அறிகின்றான். ஆதலால், கர்மங்கள் அவனைப் பந்திப்பதில்லை, அநிஷ்டமான பயனைக் கொடுப்பதில்லை].

[இது வரையிற் சொல்லப்பட்ட யோகத்தினாற் கர்மங்களை ஸந்நியஸிக்கவேண்டியது (விட வேண்டியது), ஞானாகாரமாக மாற்றவேண்டும். கர்மங்களாவன-பந்தத்திற்குக் காரணமாயுள்ள பிராசீன (பழமையான) கர்மங்கள்].

கர்மயோகத்தினால் மனதைச் சுத்திசெய்து கொண்டு, ஞானத்தையடைந்து அதனால் தனது சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்து கொண்டவன் கர்மங்களினாற் கட்டுப்படான். அன்றியும், ஞானம், கர்மம் ஆகிய இவைகளை யநுஷ்டிக்கும் விஷயத்திற் சமுசயமுள்ளவன் நாசமடைவான் இவ்விரண்டு காரணங்களினாலே :

42. ஆகையால், அஜ்ஞானத்தினால் லுண்டானதாயும், இருதயத்திலிருப்ப தாயுமுள்ள ஆத்மவிஷயமான இந்தச்சந்தேகத்தை ஞானமென்னுங் கத்தியினால் நறுக்கி, யோகத்தை யாசரிப்பாயாக. ஓ பரதவம்சத்தோனே ! எழுந்திரு.

['அஜ்ஞானம்'=அவிவேகம். 'இருதயம்'=புத்தி. 'யோகம்'=பரமார்த்த ஞானத்திற்குச் சாதனமான கர்மத்தை யாசரித்தல். 'எழுந்திரு'=யுத்தத்திற்கு எழுந்திரு.

சந்தேகமென்பது மிகவும் பாபகரமானது. அதனை ஞானத்தினால், ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையான அறிவினால், கொல்லு. இங்குச்சந்தேகமென்பது தன்னுடைய ஆத்மவிஷயத்தைக் குறித்தேயன்றி வேறன்று. ஆதலின், அஃது ஆத்மஞானத்தினாலேயே நீங்கவேண்டும். ஞானமானது சோகமோஹாதி தோஷங்களைப் போக்கும். உனது நாசத்திற்குக்காரணமாகிய சந்தேகத்தை இவ்வாறாக நிவர்த்திசெய்துகொண்டு, உண்மையான ஞானத்தை யடைவதற்குச் சாதனமாகிய கர்மயோகத்தை யநுஷ்டிக்கக்கடவை. இப்பொழுது யுத்தத்திற்கு எழுந்திரு].

[அஜ்ஞானம் அநாதியாயுள்ளது. கர்மயோகாநுஷ்டானஞ் செய்-அதற்காக எழுந்திரு].

[ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் கடைப்பாகத்தில், சாத்தியமான விடங்களிலெல்லாம், எதிர்நிற்கும் சத்துருவை உத்தேசித்தேனும், அல்லது, அல்லற்படுத்தும் யாதொரு சத்துருவை யுத்தேசித்தேனும், அர்ச்சுனனை நோக்கிக் கிருஷ்ணபகவான் யுத்தத்திற் கெழுந்திருவென்று உபதேசிக்கிறார். மூன்றாவது அத்தியாயம் 43-ஆவது சுலோகத்தைப்பார்க்க].

இவ்வாறாக உபநிஷதர்த்தத்தை விளக்குவதும், பிரம்மவித்தையைப்
போதிப்பதும், யோகசாஸ்திரமும், ஸ்ரீகிருஷ்ணார்ச்சுன
ஸம்வாதமுமாகிய பகவத்கீதைகளில்
ஞானயோகத்தைப்பற்றிய
நான்காம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸந்நியாஸ யோகம்.

நான்காம் அத்தியாயம் 18, 19, 21, 22, 24, 32, 33, 37, 41 ஆகிய இந்தச் சுலோகங்களிற் பகவான் கர்மஸந்நியாஸத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்; ஷை அத் - 42-ஆம் சுலோகத்தில் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து யோகஞ் செய்யச் சொன்னார், அஃதாவது, கர்மாநுஷ்டான லக்ஷணத்தை யுபதேசித்தார். கர்மாநுஷ்டானத்திற்கும் கர்ம ஸந்நியாஸத்திற்கும், ஸ்திதி (அசை வற்றிருத்தல்) க்கும் கதி (அசைவுற்றிருத்தல்) க்கும் போல, பரஸ்பர விரோத மிருக்கின்றமையால் அவை யிரண்டும் ஒரு புருஷனால் ஒரே காலத்திற் செய்யப்படுவது (அநுஷ்டிக்கப் படுவது) அசாத்தியமாம். அவற்றை வேறு வேறு காலங்களில் அநுஷ்டிக்கவும் நிர்ணயம் ஏற்பட வில்லை. ஆதலால், இவ்விரண்டில் ஒன்றே அர்ச்சுனனது கடமையென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்தக்கர்மாநுஷ்டானம், கர்மஸந்நியாஸ மெனு மிரண்டினில் எஃது உத்தமமானதோ அதையே தான் அநுஷ்டிக்க வேண்டு மென்றும், மற்றதை விடவேண்டு மென்றும் அர்ச்சுனன் நினைக்கின்றான். இதையுத்தேசித்து அவன் பகவானைப் பார்த்து இந்த 5-ஆம், அத் - 1-ஆம் சுலோகத்தில் அவையிரண்டில் எது மேலான தென்று தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு வினவுகின்றான் :

மூன்றாமத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில், அர்ச்சுனன், ஞானமும் கர்மமும் ஒருவனிடத்திலேயே கலந்திருத்தல் கூடாமை கண்டு, இவையிரண்டினுள்

எதுமேலானதோ அதைச் சொல்லுமெனப் பகவானைக் கேட்டான். அதற்கு அவர், ஸாங்கியர்களுக்கு (சந்நியாசிகளுக்கு) ஞானமும், யோகிகளுக்குக் கர்மாசரணையும் விதிக்கப்பட்டன வென்று தீர்மானமாய்க் கூறினர். அன்றியும், 3 ஆம் அத் 4-ஆம் சு-ல் "கர்மங்களை விடுகின்ற மாத்திரத்தினாலேயே ஞானசித்தியைப் பெருன்" என்று சொன்னமையால், ஞானத்துடன் கூடிய ஒழிவு முக்திக்குச் சாதனமென்று விளங்குகின்றது. கர்மயோகமும், 4-ஆம் அத்-42-சு-ல் சொல்லப்பட்டதனால், முக்திக்குச் சாதனமாகவே ஏற்படுகின்றது. கர்மயோகம், சந்நியாசமெனு மிரண்டில் எது, ஞானமில்லாத ஒருவனுக்கு, மேலானதோ அதைத்தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அர்ச்சுனன் இப்பொழுது வினவுகின்ருன் :

அர்ச்சுனன் சொல்லியது :

1. ஓ கிருஷ்ணா ! கர்மங்களின் சந்நியாசத்தையும், மறுபடி யோகத்தையுஞ் சொல்லுகின்றீர். இவற்றில் யாதொன்று மேலானதோ, நன்ருய் நிச்சயிக்கப்பட்ட அதனை எனக்குச் சொல்லும்.

[சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மங்களைச் செய்யா தொழித்தல் வேண்டுமென்று சொல்லுகிறீர் ; அவற்றைச் செய்வது அவசியமான கடமையென்றுஞ் சொல்லுகிறீர். ஆகையால், அவையிரண்டில், விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வது மேலானதோ, அல்லது, அவற்றைச் செய்யா தொழிப்பது மேலானதோ வென்று, எனக்கொரு சந்தேக முண்டாயிருக்கின்றது. மேலான மார்க்கத்தை யன்ரோ அநுசரிக்கவேண்டும் ? இரண்டு மார்க்கங்களையும் ஒருவனே அநுஷ்டித்தல் கூடாமை பற்றி, கர்மயோகம் கர்மசந்நியாச மெனுமிரண்டினில் எதனால் நான் முக்தி பெறுவே னென்பதை நிச்சயமாய்ச் சொல்லும்].

['கர்மசந்நியாசம்=ஞானயோகம். இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் முற்பகுதியிற் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டு மென்றும், அதனால் அந்த : கரண சுத்தி யுண்டான பிறகு ஞானயோகத்தை யாசரிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. 3, 4, அத்தியாயங்களில், ஞானயோகாதிகாரிகளுக்குங் கூடக் கர்மநிஷ்டையே பிரசஸ்தமானது (நல்லது). அது ஞானத்தின் சகாய மின்றியே ஆத்மப் பிராப்திக்குச் சாதனமாகும் என்று கர்மயோகம் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஞானயோகம், கர்மயோகம் எனு மிரண்டினுட் சுலபமாய் ஆசரிக்கக் கூடியதாயும், சீக்கிரத்தில் ஆத்மப் பிராப்தியை யுண்டாக்கு விப்பதாயும், மேலானதாயு முள்ளதைச் சொல்லும்.]

[நியமித்தல் முதலான கர்மங்களினால் உலகங்களையெல்லாம் ஆகர்ஷிப்பவராதலின் கிருஷ்ணன் எனப்பட்டார். சந்நியாசமே சிரேஷ்டமாயின் அதற்கு இந்த யுத்தம் விரோதமாகும் என்பது சங்கையின் பொருளென்க.

சந்நியாசமெனின் யதியாசிரமமன்று. சந்நியாசம் யாதென்பதைப்பகவானே இந்த 5 - ஆம் அத் - 3 - ஆவது சு - ல் சொல்லப் போகின்றார்.]

[கடந்த நான்காம் அத்தியாயத்தில் ஞானத்தின் தன்மையை எடுத்துரைத்து, அதனை யாசரித்தல் யோகமார்க்கத்தின் ஓரங்கமென்று சித்தாந்தப் படுத்தினர். இப்பொழுது கர்மம் முக்திக்குச் சாதனமென்று விவரிக்கப்புகுகின்றார். இந்த அத்தியாயத்தில், சாங்கிய மதமும் யோக மதமும் கர்மத்தைக் குறித்து ஒரே மாதிரியாய்ப் போதிக்கின்றனவென்று பகவான் நிரூபிக்கின்றார். கர்மங்களை யெல்லாம் ஒழித்து ஞானத்தையே சார்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது சாங்கிய மதத்தின் முக்கியமான கொள்கையாயினும், கர்மங்களை யெல்லாம் ஆசரிக்கவேண்டு மென்பது யோகமதத்தின் சித்தாந்தமாயினும், இவ்விரண்டிற்கும் வித்தியாச மில்லையாம். எப்படி யெனின், யோகமார்க்கத்தின்படி கர்மத்தை யநுசரிப்பதாவது சரியான ஒழிவுடன் கூடிச்செய்தலாம்; இங்கு ஒழிவெனின், கர்மஞ் செய்யாமை யன்று, கர்மங்களைப் பற்றில்லாமற் செய்தலாம்.]

சந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கும் பொருட்டுத் தமது அபிப்பிராயத்தைப் பகவான் சொல்லுகின்றார்.

தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர்.

சாந்திவிலாசம்.

உயிர்க்குந் தொறும்வய தொழிந்து குறையுந்
துய்ப்பி லறம்பவந் தொலைந்து மிகுக்கும்.

16. வரும்யாமந் தொறுமுடலின் கட்டு விட்டு
வருகின்ற துயிர்ப்புவெளி விடுக்கா நின்ற
தாந்தோறுந் தீர்க்காயுட் குறைந்து சாலத்
தாழ்கின்ற தின்பமநு பவிக்குந் தோறும்
பெருகுபுண்யங் குறைவாகா நின்ற தாசைப்
பெந்தனியான் றொழில்கள்செய்யச் செய்ய மீட்டு
நரகளிக்குங் கொடும்பாவம் விருத்தி யாகி
நண்ணுகின்ற தென்புரிவ னவில்வை தேவே.

இறப்பொரு தலையென் றியற்றில னலமவன்.

17. சகிக்கரிய துயர்த்தொகுதி முழுதுஞ் சாருந்
தலமான வெம்மார்க்கந் தனக்குச் செல்லல்
செகுக்கரிய திரிபுவனத் துள்ளோ ராயுட்
செறிகலையை நாசமிழை நமனைக் காண்ட

லுருக்குமவ னால்விவித நரகத் துன்ப
முற்றிடுத லானவிந்தச் செயல்கள் யாரும்
பகுப்பின்றி யடைவதொரு தலையா மிப்பாழ்ம்
பகைமறந்து நாள்வீணிற் கழிக்கின் றேனே.
துயில்துய்ப் பெச்சத் தொடர்பின் மடன்மான்.

18. எச்சமயத் தெதுபெறினு மதனை யுண்ண
விசைந்திடலிற் றவனமுறுங் கால மின்னி
ரிச்சையொடு பருகுவதிற் கங்குற் போதோ
ரிடத்தடைந்து படுத்திடலின் மகலைவச் சால
நச்சிமிக வோம்புதலின் மாதர் போக
நண்ணுதலிற் செயத்தக்க வறிய மாந்தர்க்
கொச்சைகளும் விலங்குகளுஞ் சமமே யாகுங்
கூர்ந்துணைக்கிற் பேதமிலை யோதி லானே.
அளிப்பனோர் வட்டிக் கறப்பய னோரான்
மறைகொளா ரோர்தாண் மதித்தநங் தந்தரும்.

19. சிரமமிக வடைந்துழன்று தேடி வைத்த
செம்பொனெலா நூற்றிலொரு பங்கு லாபந்
தருவனென வொருசீட்டிற் சிறிது தீட்டித்
தரவதனை வாங்கியுட னதனுக் கீவ
னருமறையா திய நூல்க ளெல்லா மிங்ங
னறத்திலொன்று தரின்மறுமைக் கண்ணா றுகப்
பெருகுபலன் கிடைக்குமெனல் கேட்டு மையம்
பெற்றணுவுஞ் சந்திலன்யான் பெற்றத் தானே.
துணிசிறை யிழப்பிற் சுகமென் பொன்னூல்?

20. உடன்மெலிவை யடைந்தாலு நோயுற் றாலு
மொழியாதி யிந்திரிய மழிவுற் றாலு
மடுபகைஞர் கைவசமே யாகி னாலு
மருத்தநமக் கின்பருளுங் கொல்லோ காமம்
படர்மொழியெங் ஙனமுண்டா மிங்ஙன் சொற்ற
படியடைய விலையெனினு மனித ராயுட்
கிடுமளவு முனதுகொலீ துணர்ந்தும் வீம
மின்றிவெகு பவம்புரிகின் றனன்மா தேவே.

(இன்னும் வரும்.)

விருதை. சிவஞானம்.

சமாசாரங்கள்.

ஸ்ரீமதி அமிர்தவல்லி யம்மாள் தாலாட்டு :—இது திருவனந்தபுரத்தின்கண் ஹைக்கோர்ட்டு பென்ஷன் ஜட்ஜி, திருமணம்-மகௌதார்ய விதரண வுண்மை மாட்சியிற் சிறந்த ஸ்ரீமான் வேதாத்ரீசதாச முதலியாரவர்கள் பௌத்ரியாகிய ஸ்ரீமதி அமிர்தவல்லியம்மாள் மீது பாடப்பட்டதொரு தாலாட்டு நூலாம். இதன்கண் சசச கண்ணிகளுள. இவற்றை விழுமிய பொருளு மொழுகிய வோசையு முடைத்தா யிரண்டடி தம்முளொத்து வருங்குறள் வெண்செந்துறையின் பாற்படுத்தல் வேண்டுமென்பது இதனை யாக்கியோரது விருப்பமாம்; இஃது அவரது முகவுரையான் இனிது விளங்குகின்றது. இந்நூலின்கட் சில கண்ணிகள் வெண்டளை தழுவியும், சில தழுவாமலும், சில தழுவியுந் தழுவாமலும் பாடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறன்றி யிவை யனைத்தும் ஒருதிறப்படப் பாடப் பட்டிருப்பின் மிகவும் நலமுடையனவா யிருக்கும். இந்நூலில் ஆங்காங்குப் பாட்டுடைத்தலைவியின் குலப் பெருமைகள் பல கூறப்பட்டுள. அவை கூடமாகவே கூறப்பட்டுள வாதலின் அவை படிக்கப் புகும் மாதரார்க்கு எளிதிற் பொருள் விளங்குதற் பொருட்டுப் பக்கங்களி னடியிற் குறிப்புரையு மெழுதி யிருக்கின்றனர். இது கல்வி யறிவாளர்க்கென்று எழுதப்படாது கல்வியறிவிற் சிறிது சிறிது தேரும் மடந்தையர் பொருட்டென்று எழுதப்பட்டமையின் அத்தன்மை யுணர்ந்தும் 'இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசை நன்று' என்ற தமிழ் மூதாட்டியினுரை யுணர்ந்தும் ஒன்றுங் குறைகூறாது விடுக்கின்றோம்.

***

சென்னைச் சர்வகலாசாலைப் பிரவேச பரீட்சை :—இவ்விஷயமாகச் சென்ற சஞ்சிகையிலுஞ் சிறிது கூறியிருக்கின்றனம். இப்பொழுது மறுபிரவேச பரீட்சையிற்றேறிய மாணுக்கர்களது பெயரும் வெளியாயினமை கண்ட யாம் அதைப்பற்றிச் சில சொல்லுத லேற்புடைத்தாம். இதன்கண் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு ஐவர் வீதமாக மாணுக்கர் தேறுமற் போயினரென்பது வெளியாகின்றது. இதற்குக் காரணம் பூகோளசாஸ்திர வினாப்பத்திரஞ் சிறிது கடினமா யிருந்தமையே யென்கின்றனர்.

***

தமிழ் எம். ஏ :—நமது சென்னைச் சர்வகலாசாலை யேற்பட்டு இதுகாறுந் தமிழ் மொழியில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவர்கள் தொகை மிகவுங் கொஞ்சமே. 1896-ஆம் வருஷம் திருமணம்-செல்வக்கேசவராய முதலியாரவர்களும், இவ்வருடம் நெல்லை-அனவரத விநாயகம்பிள்ளை யவர்களுமாகிய இவ்விருவருமே தேறினார்கள். முன்னவர் சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலைத் தமிழ்ப்பண்டிதராவார். பின்னவர் சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலே

ஜிற் படித்துக்கொண்டிருந்த வித்தியார்த்திகளு ளொருவர்; நமது பத்திரிகைக்கு அடிக்கடி விஷயதானஞ் செய்துவருபவர். இவர் தேறியமைபற்றி யாமனைவரும் களிகூர்கின்ரும். இன்னு மிவர்கள் போலப் பலருந்தேறி நந்தமிழ் மொழியைப் பெரிதும் வளர்ப்பார்களென்று நம்புகின்றனம்.

***

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் வித்தியார்த்திகளின் பரிசிற்கோடை :—இஃது அடுத்த எப்பிரல் மாதம் இரண்டாந் தேதி திங்கட்கிழமை யன்று நிகழப்போகின்றது. அற்றை ஞான்று லார்ட் பிஷப்பு அவர்கள் சபா நாயகராக வீற்றிருக்கப் போகின்றனர்.

***

டாக்டர் மார்ட்டினே :—இப்புலவர் பெருமான் ஆங்கில நூல் பலகைவந்த தத்துவசாஸ்திரிமார்களிற் றலை நின்றவர். இவர் தேக வியோகமாயினரென்று கேள்வியுற்ற யாம் பெரிதும் மனவருத்த முறுகின்ரும். இவர் தத்துவ சாஸ்திர விஷயமாகப் பல அருமையான நூல்களியற்றி ஆங்கில பாஷை நிலவுறும் நாடுகளனைத்தையுங் கடமைப் படுத்தியவ ரென்பது ஆங்கிலம் பயன்ற யாவரு முணர்ந்த விஷயம்.

***

சென்னைச் சட்ட நிரூபனசபை:—இது நிகழும் மார்ச்சுமீ 30உ வெள்ளிக்கிழமை யன்று பகல் 11 மணிக்குமேல் நிகழப் போகின்றது. இதன்கண் தண்ணீப்பாய்ச்சு வரிச் சட்டத்தின் யுக்தாயுக்தங்களைப் பற்றியும் இவை போல்வன பிறவற்றைப் பற்றியும் தர்க்கங்கள் நடக்கும்.

***

தங்க நாணயம் :—இந்த மாதம் 26உ முதல் தங்க நாணயமாகிய பவுன்களே பெரிதும் பயின்றுவருவனவாம். அது பதினைந்து ரூபாய்க்குச் செல்லும். இதன் நன்மை தீமைகளைப்பற்றிச் செல்வநூற் புலவர்களது கருத்து இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளல்வேண்டும். இதனுல் இந்திய மாதர்களுக்குப் பெருமகிழ் வுண்டாகலாம்.

***

விஞ்ஞாபனம் :—நமது கையொப்பக்காரர்களுக்கும் விஷயதானஞ் செய்யும் நட்பாளர்களுக்கும் யாம் அறிவிப்பது யாதெனில் :—இனிமேற் கடித மெழுதுவோரும் விஷயமனுப்பு வோரும் பின்வரும் மேல்விலாசத்திற்கு அனுப்புவார்களாக :—

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள் பி. எ. மேல்விலாசம் பார்த்து ஞானபோதினிப்பத்திராதிபர் மகா-௱-௱-ஸ்ரீ, எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை யவர்கட்குக் கொடுப்பது என்பதேயாம்.